

1 ท่านชายไร้หัวใจ

เมื่อสิ้นอำนาจวาสนา ความร่ำรวย ความเย่อหยิ่ง หรือแม้แต่ความ
ใฝ่สูงที่ซ่อนลึกอยู่ภายในก็ต้องถูกกักเก็บไว้ สองขาซึ่งเย่อหยิ่งนักหนา มิเคย
ยอมลดต่ำลงคุกเข่าให้ใคร ทరుตลงจรดพื้นพรมสีแดงซึ่งปูเป็นทางยาวจาก
บานประตูหน้าหนักสลักเสลาลวดลายงดงามเข้าไปจนถึงบันไดทางขึ้นสู่
บัลลังก์อันวิจิตรของผู้ปกครองประเทศซัคคาเวีย

“อะ...ท่านชาย”

บุรุษซึ่งได้รับความเคารพเหนือผู้ใดในประเทศซัคคาเวียยกมือขึ้น
ห้ามปรามการเจรจาเพื่อร้องขอชีวิต รูปร่างของเของอาจ มาดสง่างาม
เหลือร้ายเกินกว่าที่จะหาถ้อยคำใดมาบรรยายถึงสง่าราศีเปี่ยมอำนาจซึ่ง
กรุ่นกำจายอยู่รอบกายสูงใหญ่

ดวงตาสีน้ำตาลทองปราศจากประกายความรู้สึก ใบหน้างดงามตั้ง
รูปสลักของท่านชายคาร์โลมัน กับดวงตาที่เยือกเย็นล้ำลึกนั้นคือส่วนผสม
ที่ลงตัว เสมือนมีประตูขวางกั้นระหว่างท่านชายกับคนรอบข้าง แม้อยู่ใกล้
ก็เหมือนไกล

แม้มอบไมตรีให้ แต่ไมตรีนั้นก็เสมือนเป็นการแสดงความเมตตา
อย่างผู้ที่สูงศักดิ์กว่า ยากนักที่จะทำให้ใครกล้าคิดอาจเอื้อมทำตัวเสมอท่านชาย
คาร์โลมัน แต่บุคคลซึ่งคุกเข่าอยู่บนพื้น เบื้องหน้าท่านชายผู้สง่างาม
ซึ่งนั่งตัวตรงอยู่บนบัลลังก์งามวิจิตรนั้นคือผู้กล้า แต่เป็นความกล้าที่แอบ
กระทำการเบื้องหลัง

เมืองเซลมาเป็นหนึ่งในเมืองของประเทศซัคคาเวีย ซึ่งปกครองโดย
ท่านชายคาร์โลมัน นามของท่านชายถูกนำไปเอ่ยอ้างเพื่อผลประโยชน์ของ
ตัวเอง นอกจากนี้ผู้ดูแลเมืองเซลมา ในฐานะผู้ปกครองเมืองที่ได้รับการ
แต่งตั้ง ทرحยศต่อคำสาบานในวันเข้ารับตำแหน่ง

เพราะความเห็นแก่ได้ส่วนตัว หลงระเริงในอำนาจที่ไม่คิดว่าจะมีผู้ใด
แตะต้องจนล่วงรู้ความผิดของตัวเอง ผู้ปกครองเมืองเซลมายังส่งข้อมูลให้
กับฝ่ายต่อต้านแลกเปลี่ยนกับผลประโยชน์ที่เรียกว่า ‘เงิน’ และเรื่องนี้
ไบโลวิด ผู้ปกครองเมืองเซลมาปฏิเสธความรับผิดชอบไม่ได้

หลักฐานมัดตัวแน่น ไบโลวิดมาที่นี้เยี่ยงราชสีห์ ก่อนจะถูกราชสีห์
ตัวจริงตะปบจนเขาระอึกเลือด ได้รับบาดเจ็บสาหัส ต่อให้อยากตื่น ไบโลวิด
ก็ไม่อาจทำได้ตั้งใจคิด เขาต้องยอมลดทูลี วาจาโอหังที่แม้นยามสนทนากับ
ท่านชายคาร์โลมันเขาจะต้องสะกดเก็บเอาไว้ แต่ก็ยังหลุดลอดความโอหัง
ออกมาเป็นระยะ กลายเป็นวาจานอบน้อมเพื่อขอความเมตตา...

‘ดวงตาราชสีห์คู่นั้น ไร้ความเมตตา!’

ไบโลวิดต้องอดทนเมื่อถูกมองด้วยดวงเนตรเย็นยะเยือก ท่านชาย
คาร์โลมันเป็นเจ้าของบุคลิกที่ทำให้คนรอบข้างหนาวสั่นแม้ในวันที่อากาศ
ร้อนจัด ยิ่งทำผิดมากเท่าไร อาการนั้นก็ยิ่งเข้าขั้นวิกฤต

“ท่านชาย ความดีที่ผมได้ทำ...”

“หยุดวาทาของท่าน ท่านไบโลวิด”

ไบโลวิดกำลังทวงคืนความดีความชอบของตัวเอง ช่างน่าสมเพชสิ้นดี
บุคคลแบบนี้แหละที่ถูกละเลยเห็นอกคนผู้อื่น ท่านชายคาร์โลมันเชื่อว่า

มองโบโลวิคไม่ออก แต่ในฐานะผู้ปกครองประเทศซัคคาเวีย เพื่อรักษา
ฐานอำนาจ ท่านชายจำเป็นต้องกระจายอำนาจ แม้ว่าอำนาจนั้นจะตกอยู่
ในมือของบุคคลที่ท่านชายไม่เห็นด้วยสักนิด

ท่านชายต้องเลี้ยงคนหลากหลายประเภท ไม่ว่าจะดีหรือชั่ว แล้ว
ควบคุมไว้ด้วยอำนาจของเขา บางเรื่องแม้รู้เห็นก็ต้องทำเพิกเฉย แต่เมื่อ
มีโอกาสให้กำจัด ก็ต้องลงมือกำจัดทันที ไม่มีคำว่าใจอ่อน ปราศจากความ
เมตตา และไร้ซึ่งเหตุผลอื่นใดในการขัดขวางคำบัญชาเพื่อลงทัณฑ์

“ท่านโบโลวิค ท่านรับสินบนใช่หรือไม่”

“ท่านชาย”

“เราถามว่าใช่หรือไม่”

เมื่อต้องการข่มขวัญผู้ที่อยู่ในระดับต่ำชั้นยิ่งกว่า ท่านชายคาร์โลมัน
ก็ต้องวางตัวให้สูงศักดิ์สมกับชาติกำเนิด ดวงตาทรงอำนาจจับตรึงอยู่ที่
โบโลวิค

“หะ...ท่านชาย...”

“ใช่หรือไม่”

น้ำเสียงเย็นยะเยือกนั้นแซะเชิงสติของโบโลวิคจนเขาไม่อาจต้านทาน
โบโลวิคต้องขยับริมฝีปากตอบคำถามนั้น

“มัน มะ...ไม่ใช่ทั้งหมดครับ”

“ใช่หรือไม่”

โบโลวิคได้รับความกดดันจนเหงื่อแตกพลั๊ก ท่านชายคาร์โลมัน
ไม่พึงพอใจคำตอบที่ได้รับ ไม่มีตรงกลาง ไม่มีเหตุผลสำหรับการบรรเทาโทษ
มีเพียงแค่ว่าใช่หรือไม่ ซึ่งเป็นคำตอบที่จะทำให้เขาได้รับโทษหรือพ้นโทษ
ซึ่งการกระทำของโบโลวิคจะตอบนอกเหนือคำนี้ไม่ได้เลย

“ชะ...ใช่ครับท่านชาย”

“ท่านชายข้อมูลของทางการในเรื่องที่ท่านทราบให้กับฝ่ายต่อต้าน
ใช่หรือไม่”

“ทะ...ท่านชาย ผมยังรัก...รักดี...”

“ใช่หรือไม่”

ท่านชายคาร์โลมันลตไปหน้าลงต่ำเล็กน้อย วงหน้าคมคายนี้ยังคงามเหลือเกิน แต่เป็นความงามที่แฝงไว้ด้วยความน่าเกรงขามและน่ากลัวจนเลือดในกายของโบลีวาคอณหมุมิลตต่ำลงทุกขณะ

“ใช่ครับท่านชาย ตะ...แต่...”

“ไม่มีคำว่าแต่สำหรับการกระทำที่เปรียบได้รับการทรยศต่อประเทศชาติ”

“ท่านชาย! ได้โปรดเมตตา”

“เมตตา?”

ท่านชายคาร์โลมันยังคงไว้ซึ่งความเยือกเย็น น้ำเสียง สีหน้า และแววตา ไม่ปรากฏความขุ่นเคือง แต่ความเยือกเย็นนั้นกลับสั่นคลอนสติของโบลีวาคอนไม่หลงเหลือความแข็งกระด้างอีกต่อไป อย่างว่าแต่โบลีวาคเลยผู้เกี่ยวข้องที่อยู่ในสถานการณ์ต่างก็หนาวเยือกใจออกไปตามๆ กัน และต้องระมัดระวังการกระทำของตัวเอง หากทำก็ต้องปิดให้มิดชิด แต่หากไม่ลงมือทำเรื่องกระเทือนกับอำนาจของตัวเอง ย่อมเกิดผลดีมากกว่า

ท่านชายคาร์โลมันไม่ไว้หน้าใคร ความสงบนิ่งของท่านชายนั้นไม่ใช่ความอ่อนโยน แต่มันคือความแข็งแกร่งที่หนักแน่นจนไม่ยำเกรงต่อสิ่งใดทั้งนั้น คนที่มีบุคลิกแบบนี้ได้ ย่อมแสดงถึงความมั่นใจว่าทุกสิ่งทุกอย่างตกอยู่ภายใต้การควบคุมของเขา

ปราศจากความเมตตา...ประเทศซัคคาเวียยังมีสถานการณ์ทางการเมืองภายในประเทศไม่สงบนัก ความเฉียบขาดแข็งแกร่งเข้าขั้นอำมหิตจึงถูกนำมาใช้พิพากษานุคคอลลที่เข้าข่ายทรยศต่อประเทศ เพื่อเป็นการป้องกันไม่ให้เกิดความรุนแรง

ประชาชนที่ไม่รู้เรื่องราวต้องได้รับการปกป้อง ฝายต่อต้านด้วยการนำของโลก้าพยายามสร้างปัญหาให้กับท่านชายคาร์โลมัน คนของท่านชาย

คาร์โลมันที่เร่จิตสำนึก ใช้ข้อมูลของทางการที่ตัวเองมีอยู่ในมือขายให้กับกลุ่มต่อต้านเพื่อรับเอาผลประโยชน์เข้าตัวเอง

คนที่ถูกจับได้ทั้งเปิดเผยและไม่เปิดเผยต่างมีจุดจบแบบเดียวกัน นั่นก็คือถูกส่งไปฝังยังเมืองสุสานเวสลีย์เบรน ซึ่งปกครองโดย เซอร์กีร์ส เวอร์ลาติเมียร์ สหายผู้จงรักภักดีต่อท่านชายคาร์โลมัน เมื่อถูกส่งตัวไปที่เมืองเวสลีย์เบรน ก็ย่อมหมายถึงคนทรยศนั้นได้หายสาบสูญไปตลอดกาล

“ไบโลวิก ท่านอ่านหนังสือกฎหมายภายในประเทศของซัคคาเวียครบทุกหน้าแล้วหรือยัง”

“คะ...ครบครับท่านชาย”

ไบโลวิกชิงช่วงตัวเองนักที่ควบคุมไม่ได้เลย แต่การเผชิญหน้ากับท่านชายคาร์โลมันในฐานะที่ไม่แตกต่างจากผู้ต้องหาทำให้เขาประสาทผวา

“มีกฎหมายไหนระบุให้ต้องเมตตาต่อคนทรยศหรือไม่”

“ทะ...ท่านชาย...”

“มีหรือไม่มี”

ท่านชายคาร์โลมันไม่เสียเวลาฟังถ้อยคำพร่ำพูดอ่อนวอน ตัดบทหยัดเยียดคำถามบีบคั้นไบโลวิกให้หลังชนฝาอย่างเต็มเม็ด แต่เป็นการแสดงความเต็มเม็ดที่เป็นผู้ติมากที่สุด ไร้ซึ่งถ้อยคำหยาบคาย ไร้ซึ่งความกระซอกกระซอก แต่โทษที่รออยู่เบื้องหน้าคือการริบเอาลมหายใจของไบโลวิก

“มะ...ไม่มีครับ”

“เป็นอันว่าเราเข้าใจตรงกันนะท่านไบโลวิก”

ห้องของไบโลวิกแตกพลักจนเลื้อเปี้ยก ท่านชายคาร์โลมันหันไปทางด้านขวา ถัดจากบัลลังก์ของผู้ปกครองประเทศลงไป จะมีส่วนที่ยกสูงขึ้นจากพื้น และมีเก้าอี้งามหรูตั้งอยู่ ด้านขวาคือที่นั่งของผู้ปกครองเมืองอเล็กซานเด แรมซีย์ ดไวต์เฮอร์เนส ซึ่งเป็นเขตปกครองพิเศษของประเทศซัคคาเวีย

เขตปกครองพิเศษก็คือเมืองที่ได้รับอนุญาตให้ปกครองตัวเองภายใต้

การลงนามสัญญาพิเศษ ยอมรับการเป็นส่วนหนึ่งของประเทศซัคคาเวีย ต้องจงรักภักดีต่อประเทศซัคคาเวียและราชวงศ์มาร์ลโคเซนเต้ ภายใต้การปกครองสูงสุดของท่านชายคาร์โลมัน เป็นพันธสัญญาซึ่งไม่มีกำหนดสิ้นสุด

เขตปกครองพิเศษในประเทศซัคคาเวียมีอยู่สองแห่ง นั่นก็คือเมืองอเล็กซานเดและซีโรเวอร์ ซึ่งประชาชนในประเทศซัคคาเวียรู้จักกันในนาม ‘เกาะโจร’ ที่นั่งด้านซ้ายมือของบัลลังก์จึงเป็นเก้าอี้สำหรับ จีซัส ซี โรเวอร์ ผู้ปกครองหมู่เกาะซีโรเวอร์ ซึ่งในวันนี้เขาก็อยู่ที่นั่นด้วย

“คำตัดสินของเรา ชีวิตต้องซดใช้ด้วยชีวิต ท่านมีความคิดเห็นอย่างไร ท่านแรมซีย์”

“ผมคิดเห็นเช่นเดียวกับท่านชายครับ”

“แล้วท่านมีความคิดเห็นอย่างไรท่านจีซัส”

“ผมก็คิดเห็นเช่นเดียวกับท่านชายครับ”

โบลิวิคลอบคิดเคื่องแค้นแรมซีย์กับจีซัส ทั้งคู่เฝ้าจ้องช่วยเหลือเขา นั่นก็เพราะทั้งคู่เป็นน้องเขยของท่านชายคาร์โลมัน! ย่อมต้องเห็นดีเห็นงามกับท่านชาย ไร้ข้อโต้แย้ง! โบลิวิคผู้เฒ่าและโลกมาก ไม่ได้คิดถึงผลจากการกระทำของตัวเอง

โบลิวิคมีส่วนทำให้ประเทศซึ่งยังไม่สงบดินนักรบมีปัญหาเกี่ยวกับฝ่ายต่อต้านมากยิ่งขึ้น ท่านชายคาร์โลมันให้ความสำคัญในเรื่องนี้ การกำจัดฝ่ายต่อต้านคือเรื่องเร่งด่วนที่ท่านชายคาร์โลมันมุ่งมบประมาณในการจัดการควบคุมไปกับการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนในประเทศซัคคาเวีย

“ทะ...ท่านชาย...”

“เราขอปลดโบลิวิคจากตำแหน่งผู้ปกครองเมืองเซลมานับตั้งแต่นั้นนี้ โทษของโบลิวิคคือการซดใช้ด้วยชีวิต คำพิพากษาของเราให้มีผลในทันที”

ความตายไม่มีการรั้งรอเพื่อให้เกิดความผิดพลาด เมื่อพิพากษาแล้ว

ท่านชายคาร์โลมันจะให้จัดการริบเอาลมหายใจของผู้ถูกพิพากษาทันที

“ท่านชาย...ท่านชายครับ”

ไบโลวิกพยายามจะคลานขึ้นไปยังบันไดสามชั้นก่อนถึงบัลลังก์ของท่านชายคาร์โลมัน แต่ท่านชายส่ายหน้าช้าๆ เป็นเชิงห้าม เพียงเท่านั้นไบโลวิกก็ไม่กล้าที่จะเคลื่อนไหวน้อีก

“อย่างน้อยผม ขอพบครอบครัวเพื่อกล่าวอำลาได้หรือไม่ครับ”

“พบหรือไม่พบก็ต้องลาจากกันอยู่ดี จะมีประโยชน์อะไร”

ท่านชายคาร์โลมันลดใบหน้าลง เพื่อให้ดวงตาเยือกเย็นมองเข้าไปในดวงตาทวาดหวนของไบโลวิก ก่อนจะส่ายหน้าช้าๆ คำร้องขอของไบโลวิกถูกปฏิเสธ

“ใช่หรือไม่ใช่”

ไบโลวิกรู้สึกเหมือนลิ้นพองคับปาก ด้วยความเกรงกลัว เขาถึงกับตัวสั่นเทิ้ม ควบคุมตัวเองแทบไม่ได้ แต่ท่านชายหนุ่มยังเย็นชาเช่นเดิมไม่เปลี่ยนแปลง

“เราถามว่าใช่หรือไม่”

“ชะ...ใช่ครับ”

ไบโลวิกเหวี่ยงटकพลัก เขาไม่เหลือทางเลือกอื่นได้อีกแล้ว นอกจากต้องตาย และนี่อาจเป็นหนทางเดียวที่เขาจะมีโอกาสรอด

“คะ...ครับ ท่านชาย”

“เป็นอันว่าเราเข้าใจตรงกัน”

“ท่านชาย ะ...ผมจะขอประลอง!”

ไบโลวิกไม่ได้ตั้งใจตะคอก แต่เขาควบคุมน้ำเสียงของตัวเองไม่ได้ เขาใช้พลังทั้งหมดที่มีในการสะกดความตื่นกลัวแล้วกล่าวออกไป ท่านชายคาร์โลมันดึงร่างองอาจขึ้นเล็กน้อย

“เรารับคำท้า”

ท่านชายคาร์โลมันตอบรับ ในขณะที่ไบโลวิกนั่งนิ่งตัวแข็งทื่อไปแล้ว

เขากลัวจับจิต แต่เขาจำเป็นต้องทำ

โซเฟียวิ่งหน้าเร็ดไปตามทางเดินภายในโรสแมรี่เฮาส์ ซึ่งก่อสร้างเป็นตึกสี่ขาวสองชั้นงดงามแปลกตา หากจะบอกว่าโรสแมรี่เฮาส์คือคฤหาสน์หลังใหญ่ที่งามวิจิตรด้วยสถาปัตยกรรมเก่าแก่ของซัคคาเวียก็ได้

ในอดีตหลายร้อยปีก่อน โรสแมรี่เฮาส์คือที่พักของพระสนมหลายต่อหลายคนของเชื้อพระวงศ์ผู้ปกครองประเทศซัคคาเวีย แต่ในปัจจุบันโรสแมรี่เฮาส์ถูกปรับปรุงใหม่เป็นสถานที่ทำงานของช่างฝีมือผู้มีความเชี่ยวชาญในแขนงต่างๆ ซึ่งรับผิดชอบดูแลอาคารและเครื่องประดับของสมาชิกในราชวงศ์มาร์ลโคเซนเต้

ภายใต้การดูแลของ มะลิหอม พัชรวัลย์ หรืออีกชื่อของเธอก็คือจัสมินหญิงสาวเป็นเพื่อนสนิทของท่านหญิงครองขวัญ คลาริสสา น้องสาวคนโปรดของท่านชายคาร์โลมัน ซึ่งตอนนี้กลายเป็นภรรยาของ แรมซีย์ ดไวต์เฮอร์เนส และย้ายไปอยู่กับสามีที่เมืองอเล็กซานเด

“เกิดเรื่องใหญ่แล้วค่ะ เกิดเรื่องแล้วค่ะ!”

มะลิหอมยืนอยู่ในห้องกว้างขนาดใหญ่ เพดานสูง ภายในห้องจัดแบ่งแยกส่วนการทำงานอย่างเป็นระเบียบ

“โซเฟีย”

มะลิหอมหมุนกายซ้าๆ ไปยังประตูห้องทำงานบานคู่ที่โซเฟียเพิ่งเปิดเข้ามา ทุกสายตาละจากงานที่ทำอยู่เพื่อมองไปยังโซเฟีย

“ขออภัยค่ะคุณจัสมิน”

โซเฟียกล่าวคำขอภัย ประสานมือไว้ด้านหลัง แล้วก็เดินให้เรียบร้อยที่สุดเข้าไปหามะลิหอม โซเฟียต้องเสียวกิริยาแบบนี้ก็เพราะตื่นตกใจ

“เกิดเรื่องใหญ่แล้วค่ะคุณจัสมิน”

“เรื่องอะไร”

มะลิหอมยังคงถามกลับด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลราบเรียบ ในขณะที่

โซเฟียขึ้นต้นตระหนกชัดเจนทั้งน้ำเสียงและกิริยาท่าทาง

“จะมีการประลองระหว่างท่านชายกับท่านโบโลวิกค่ะ”

มะลิหอมกวาดสายตามองลูกน้องที่ทำงานอยู่ภายในห้องซ้ำๆ แต่ละคนเบิกตากว้าง หรือทำท่าตกใจแตกต่างกันไปจนเกิดเสียงพุดคุยดังกระหึ่มขึ้นในห้อง แต่เป็นเสียงดังในช่วงระยะเวลาอันสั้น ดวงตาของมะลิหอมสามารถควบคุมสถานการณ์ให้สงบลงได้อย่างรวดเร็ว

มะลิหอมไม่ได้ถลึงตาหรือขุ่นเคือง เธอมองด้วยแววตาที่อ่อนโยนแต่มีอำนาจบางอย่างที่ทำให้ทุกคนต้องเกรงใจ แม้จะหูผึ่ง แต่ทุกคนในห้องก็ต้องก้มหน้าลงทำงานของตัวเองอย่างสงบ มะลิหอมเลื่อนสายตาไปยังโซเฟีย และยิ้มบางเบา

“จริงๆ นะคะคุณจัสมีน ท่านโบโลวิกถูกตัดสินโทษหนัก แต่ท่านโบโลวิกเลือกที่จะขอประลองค่ะ”

โซเฟียเกรงว่ามะลิหอมจะไม่เชื่อ ในประเทศซัคคาเวียจะแบ่งแยกชนชั้นผู้นำและประชาชนออกจากกัน ในชนชั้นผู้นำเองนั้นก็ยิ่งแบ่งระดับชั้นออกเป็น...

ชนชั้นปกครอง ซึ่งก็คือเหล่าเชื้อพระวงศ์ของราชวงศ์มาร์ลโคเชนแต่ชนชั้นผู้พิทักษ์ ซึ่งคือกลุ่มพันธมิตรและผู้สนับสนุนท่านชายคาร์โลมัน

ชนชั้นผู้พิทักษ์มีหน้าที่ปกป้องดูแลประเทศซัคคาเวีย บุคคลที่มีอำนาจสูงสุดในกลุ่มชนชั้นผู้พิทักษ์ก็คือ แรมซีย์ ดไวต์เฮอร์เนส ผู้ปกครองเมืองอเล็กซานเด

ชนชั้นบริหาร ซึ่งก็คือกลุ่มที่มีหน้าที่บริหารประเทศ อำนาจสูงสุดของชนชั้นผู้บริหารคือตำแหน่งนายกรัฐมนตรี ซึ่งจะได้รับการเสนอชื่อจากชนชั้นบริหารด้วยกันและชนชั้นผู้พิทักษ์ แต่ผู้ที่ทำการคัดเลือกคนสุดท้ายและถือคำสั่งเป็นคำสั่งตัดสินสูงสุดคือท่านชายคาร์โลมัน

ในการตัดสินคดีความต่างๆ ถ้าหากเป็นระดับชนชั้นบริหารและประชาชนทั่วไปก็จะผ่านกระบวนการยุติธรรมตามกฎหมาย แต่ถ้าเป็น

ระดับชนชั้นบริหารในระดับสูง และระดับชั้นที่สูงยิ่งกว่านั้น ท่านชายคาร์โลมันจะเป็นผู้ตัดสินโทษด้วยตัวเอง

บุคคลที่ได้รับตัดสินโทษตาย แต่ต้องการยืดเวลาหายใจ ปฏิเสธที่จะรับโทษ ทางเลือกเดียวที่มีก็คือการขอประลองกับท่านชายคาร์โลมัน หากชนะก็จะได้รับการละเว้นโทษตาย แต่ถ้าหากแพ้ก็ต้องตายอยู่ดี การขอทำประลองท่านชายคาร์โลมันเป็นเรื่องใหญ่ แต่มะลิหอมกลับเฉยชาจนโซ่เพียงนั่ง

“ฉันได้ยื่นแล้วโซ่เฟีย”

“คุณจัสมินไม่ตกใจเหรอคะ”

“ตกใจทำไม”

“อ้าว ท่านโบโลวิกทำประลองท่านชายเชียวนะคะ”

“เป็นเรื่องของท่านชาย เราเป็นแค่คนทำงานเล็กๆ ให้กับท่านเท่านั้น จะทำอะไรได้”

มะลิหอมหันไปสนใจชุดที่อยู่ในหุ่น เป็นชุดที่หญิงสาวออกแบบและให้พนักงานในแผนกตัดเย็บ จัดการตัดเย็บตามแบบเพื่อนำส่งให้กับท่านหญิงครองขวัญ

“คุณจัสมินไม่ตื่นเต้นจริงเหรอคะเนี่ย”

“ไปทำงานของเธอได้แล้วโซ่เฟีย”

มะลิหอมบอกเสียงเรียบก็จริง แต่นั่นคือคำสั่งของเจ้านาย โซ่เฟียจึงต้องรับคำสั่ง แล้วเดินกลับไปโต๊ะทำงานของตัวเอง

“โบโลวิกครนหาที่ตายซัดๆ”

จัส ซี โรเวอร์ ยังไม่เดินทางกลับในทันที จัสซไม่จำเป็นต้องรีบ ท่านหญิงแคทรีนาภรรยาของเขาก็ร่วมเดินทางมาด้วย เมื่อใดก็ตามที่ทั้งคู่มาเมืองหลวงของประเทศซัคคาเวียก็จะเข้าพักที่ตำหนักเดิมของท่านหญิงแคทรีนา ซึ่งท่านชายคาร์โลมันยังให้กรรมสิทธิ์แก่ท่านหญิงแคทรีนา

ถึงแม้เธอจะแต่งงานกับจัสส์ไปแล้วก็ตาม

“ไม่ว่าเขาจะขอทำประลองหรือไม่ เขาก็ต้องตายอยู่ดี ฉันคิดว่าทางเลือกนี้เป็นทางเลือกที่ไม่สามารถเรียกได้ว่าโบลิวิคโง่เขลาหรอกนะ เพราะมันอาจทำให้เขารอด”

แรมซีย์ ดไวต์เฮอร์เนส ก็อยู่ที่นี้ด้วย ท่านหญิงครองขวัญ ภรรยาสุดที่รักของเขามีนัดพบกับท่านหญิงแคททีรินาและท่านหญิงคริสติน่า ชายหนุ่มจึงไม่ต้องรีบร้อนกลับไปตำหนักเดิมของท่านหญิงครองขวัญ ซึ่งเขาจะพักอยู่ที่ตำหนักของภรรยาจนกว่าจะเสร็จสิ้นการประลอง

“อยากพนันไหม”

เซอร์กีร์สผู้ปกครองเมืองเวสลีย์เบรณตามขึ้น ภายในห้องรับรองส่วนตัวของปราสาทเวอร์โดซา เจ้าของปราสาทนั่งรับฟังบุรุษทั้งสามคน สนทนากันเงียบๆ ต่อหน้าบุคคลอื่น พวกเขาคือบุคคลสำคัญในประเทศซัคคาเวีย ต่างเป็นบุรุษที่มีอำนาจไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน

ความสัมพันธ์เบื้องหลังจาก บุรุษทั้งสี่คนคือสหายที่มีความสนิทสนมต่อกัน และสามารถตายแทนกันได้ เมื่ออยู่ด้วยกันตามลำพัง พวกเขาจึงมักจะเปิดเผยด้านที่ผ่อนคลาย ไม่ต้องแสดงตัวเป็นหุ่นยนต์ที่ปฏิบัติต่อกันอย่างเคร่งครัด

“ผิดกฎหมายหรือเปล่าล่ะ”

“โจรมีหน้ามาถามเรื่องผิดกฎหมาย?”

“โจรเป็นแค่ฉายาโว้ย เซอร์กีร์ส”

จัสส์ตอบกลับเพื่ออย่างซึ่งซัง แต่เป็นการสร้างท่ามากกว่าจะโกรธเคืองจริง ถึงจะได้ชื่อว่าเป็นผู้ปกครองเกาะโจร แต่จัสส์จะไม่ทำวิสัยเยี่ยงโจรถ้าหากไม่จำเป็น

“ข่าวประกาศออกไปแล้ว ในวันพรุ่งนี้จะมีการประลองระหว่างท่านชายกับโบลิวิค บ่อนการพนันในประเทศเปิดให้แทงกันครีกโครม”

ในประเทศซัคคาเวียมีบ่อนการพนันทั้งถูกกฎหมายและผิดกฎหมาย

บ่อนที่ผิดกฎหมาย ถ้าหากมีเบาะแสก็จะถูกจับ แต่ถ้าเป็นบ่อนที่ถูกกฎหมาย พวกเขา ก็จะถูกเรียกเก็บภาษีและตรวจสอบรายได้ อย่างเข้มงวดเพื่อนำเงินบางส่วนกลับเข้าประเทศ

“นายไปร่วมแหงมาแล้วหรือไง แรมซีย์”

“ฉันแค่แนะนำเท่านั้นจีสต์”

“ว่าแต่ นายจะไม่แสดงความคิดเห็นสักหน่อยหรือท่านชาย”

“ไม่จำเป็นเซอร์กีส”

ท่านชายหนุ่มจับน้ำชาในถ้วยน้ำชากระเบื้องเคลือบชั้นดีของเขา บุคลิกของคาร์โลมันจะเรียกกว่าเป็นคนไร้หัวใจก็ได้ แต่เขาก็ไม่เชิงว่าไร้หัวใจเสียทีเดียว คาร์โลมันมีภาพลักษณ์ที่อ่อนโยนลงถ้าหากเขาอยู่กับน้องสาว แต่มันก็เป็นเพียงการสร้างภาพพี่ชายที่แสนดีเท่านั้น

ตัวจริงของคาร์โลมันที่เซอร์กีสรู้จัก ก็คงพอสรุปเรียกกรวมได้ว่าอีกฝ่ายคือ ‘ท่านชายไร้หัวใจ’ ไม่ใช่แค่เซอร์กีส แต่ถ้ามีการลงคะแนน เชื่อเถอะว่า แรมซีย์กับจีสต์ก็ต้องลงคะแนนเลือกข้อเดียวกับเซอร์กีส

“นายเตรียมตัวจะชนะ?”

“ฉันไม่จำเป็นต้องเตรียมตัว”

ท่านชายหนุ่มตอบคำถามจีสต์ บางครั้งจีสต์ก็รู้สึกเหมือนเขากำลังคุยอยู่กับมัจจุราช เย็นยะเยือกที่หลังชอบกล

“ช่วยอธิบายสักนิดเถอะท่านชาย”

จีสต์ต้องการคำอธิบายสำหรับคำตอบนั้น คาร์โลมันไม่เดือดร้อนกับเรื่องนี้ นั่นก็คงเพราะฝีมือของคาร์โลมันเอง ถึงจะเป็นท่านชายสูงศักดิ์ แต่คาร์โลมันไม่ใช่บุรุษที่รอคอยการอารักขาจากองค์กรของเขาเท่านั้น แต่ท่านชายหนุ่มสามารถที่จะดูแลตัวเองได้ด้วยฝีมือการต่อสู้ที่เขาเชี่ยวชาญหลายด้าน

คาร์โลมันยังป็นแม่่น มีความเชี่ยวชาญเรื่องการใช้ดาบ หอก หรือของมีคมต่างๆ เขาก็ใช้งานมันได้ดี อาวุธเกือบทุกชนิด คาร์โลมันเรียนรู้ที่

จะใช้มันตั้งแต่ยังเด็ก กระทั่งเขาเติบโตขึ้นมา คนที่นำเป็นห่วงก็คงเป็น
โบโลวิกนั่นแหละ

“ถึงยังไงโบโลวิกก็ต้องได้รับโทษอยู่ดี”

“นายจะสำเร็จโทษเขารุนแรงถึงระดับไหนในสนามประคอง”

“นายควรทำตัวเป็นผู้ชมที่ดีด้วยการรอดอย เซอร์กีรัล”

ท่านชายหนุ่มตอบสั้นๆ การล้วงความลับจากคาร์โลมันไม่ใช่เรื่องง่าย
ถ้าหากเป็นเรื่องที่ชายหนุ่มไม่ต้องการบอก ต่อให้พยายามง้างปากเท่าไร
คาร์โลมันก็จะไม่ปริปากออกมา

ร่างสูงแกร่งสง่างามลุกขึ้นจากอ่างอาบน้ำขนาดใหญ่ ซึ่งหากจะ
เรียกว่าสระอาบน้ำก็คงเรียกได้ไม่น่าเกลียดเลยสักนิด ท่านชายคาร์โลมัน
เปลือยกายแช่ร่างอยู่ในน้ำที่หยดด้วยน้ำมันหอมกลิ่นจุงใจ ยามร่างสูงใหญ่
ลุกขึ้น สายน้ำก็หยดพร่างพรายลงจากเรือนกายกำยำ

ภายใต้อาการเหงามหึซึ่งตัดเย็บอย่างประณีต ซ่อนความเข้มแข็ง
ของบุรุษอันดงามไว้ กล้ามเนื้อบนเรือนกายของท่านชายไม่ใช่กล้ามเนื้อ
ใหญ่เทอะทะน่าเกลียด แต่มันแข็งแกร่งและสมส่วน ประกอบเข้ากันเป็น
เรือนกายของบุรุษที่งามทั้งใบหน้าและรูปร่างอย่างหาคนเทียบได้ยาก

ท่านชายหนุ่มก้าวขึ้นบันได มีซาร์บิใช้สตรีผิวสีเข้มสองคนคุกเข่าก้ม
หน้ารอคอยปรนนิบัติ เมื่อชายหนุ่มก้าวขึ้นไปยืนองอาจ ทั้งสองคนก็ขยับ
เข้าไปคุกเข่าใกล้กับเรือนกายแกร่ง เพื่อใช้ผ้าทอชนิดพิเศษซับหยดน้ำจาก
เรือนกาย

ซาร์บิใช้มีโอกาสได้แตะต้องและสัมผัสเรือนกายของบุรุษที่สมบูรณ์แบบ
แบบและนำลุ่มหลง แต่ต้องควบคุมสะกดเก็บอาการ ห้ามแสดงปฏิกิริยา
ใดๆ ต่อสิ่งที่เห็น แม้จะเห็นก็ต้องทำเป็นเหมือนไม่เห็น ต้องเก็บงำเป็น
ความลับ เสมือนเป็นใบ้ เพราะถ้าหากเรื่องส่วนตัวของท่านชายถูกนำไป
กล่าวถึง บทลงโทษมีเพียงข้อเดียว นั่นก็คือ ‘ตาย’

ภายในห้องอาบน้ำของท่านชายคาร์โลมัน เมื่อถึงเวลาอาบน้ำจะมีข้ารับใช้สี่คนคอยปรนนิบัติ สองคนจัดการซับหยดน้ำจากตัวของชายหนุ่มจนแห้ง อีกสองคนนำเสื้อผ้าที่สาบเสียดและทอด้วยดินทอง ลวดลายวิจิตรมาสวมเข้ากับเรือนกาย เสื้อคลุมนั้นตัดเย็บจากผ้าทอชนิดพิเศษของซัคคาเวีย คุณสมบัติของเนื้อผ้ามีความนุ่มนวล ยามอากาศเหน็บหนาวจะให้ความอบอุ่นได้ดี แต่ในยามที่อากาศร้อนระอุ ผ้าก็จะให้ความรู้สึกเย็นสบายกับผู้สวมใส่

ท่านชายคาร์โลมันออกจากห้องอาบน้ำ ข้ารับใช้สี่คนต้องจัดการเก็บทำความสะอาดภายในห้องให้เรียบร้อย และจะออกจากห้องอาบน้ำทางประตูเล็กอีกแห่ง ไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าไปยุ่งย่ามในห้องพักผ่อนตัวของท่านชาย

และทุกครั้งที่มีข้ารับใช้สตรีกำลังทำหน้าที่ปรนนิบัติท่านชาย ด้านนอกไม่ไกลกันนักก็จะมืองครักซ์สองนายเฝ้าอารักขาอย่างใกล้ชิด องค์กรกซ์ทั้งสองคือองค์กรกซ์คนสนิท นายหนึ่งเป็นหัวหน้าทีมมืองครักซ์ อีกนายคือรองหัวหน้าทีมมืองครักซ์ ทั้งสองมีอำนาจเบ็ดเสร็จในการตัดสินใจเรื่องการดูแลความปลอดภัยของท่านชายคาร์โลมัน และรับคำสั่งตรงจากท่านชายไม่ขึ้นต่อหน่วยงานใดทั้งสิ้น

เมื่อท่านชายก้าวออกไปจากห้อง ฟาติน หัวหน้าทีมมืองครักซ์ก็ส่งคนเข้ามาสองคนเพื่อเฝ้าสังเกตการณ์ ระหว่างที่ข้ารับใช้ทำความสะอาดห้องอาบน้ำ

เมื่อข้ารับใช้ออกไปแล้ว องค์กรกซ์ที่ถูกส่งเข้ามา ก็จะตามออกไปด้วย เพื่อเข้าทำหน้าที่อยู่นอกห้องพักผ่อนตัวของท่านชายคาร์โลมัน ในขณะที่ฟาตินกับอัสนา รองหัวหน้าทีมมืองครักซ์จะยังอยู่ในห้องจนกว่าท่านชายคาร์โลมันจะมีคำสั่งให้ออกไปจากห้องพักของท่านชาย

“ท่านชายครับ คุณจัสมินมาถึงแล้วครับ”

“ฟาตัวเข้ามา”

ท่านชายคาร์โลมันกล่าวอนุญาต มะลิหอมหรือจัสมินทำหน้าที่ดูแล
อาการทั้งหมดของท่านชาย หญิงสาวจึงสามารถเข้ามาในปราสาทเวอร์โดซา
ส่วนนี้ได้ การดูแลของมะลิหอมไม่ใช่แค่การออกคำสั่งให้ลูกน้องรับทำงาน
ต่อ

แต่เพราะเป็นเสื้อผ้าของท่านชายคาร์โลมัน เสื้อผ้าของชายหนุ่มทุกชิ้น
เธอต้องเป็นคนซักกรีดด้วยตัวเองและนำมาจัดเก็บในห้องเก็บเสื้อผ้าภายใน
ปราสาทเวอร์โดซา นอกจากนี้ทุกสามเดือนเสื้อผ้าของท่านชายคาร์โลมันจะ
ต้องถูกสำรวจทุกชิ้นอย่างละเอียด

ถ้าหากมีชุดไหนที่ต้องปลดระวางก็ต้องนำออกจากห้องจัดเก็บ ชุดที่
ยังสามารถใช้งานได้ ถ้าหากต้องซ่อมแซม มะลิหอมก็ต้องจัดการซ่อมแซม
ให้เรียบร้อย ท่านชายค่อนข้างมีอุปนิสัยมัธยัสถ์ในเรื่องของใช้ส่วนตัว
ไม่ฟุ้งเฟ้อกับเรื่องนอกร่างกายพวกนี้ หรือไม่ก็อาจเป็นเพราะท่านชายมีรูปโฉม
สะดุดตาจนไม่มีความจำเป็นต้องใส่ใจเรื่องเสื้อผ้า

นอกจากนี้ยังต้องมีการวัดตัวท่านชายทุกสามเดือน เพื่อตัดอาการ
ชุดใหม่แทนชุดเก่าที่ต้องถูกดึงออกจากตู้ เสื้อผ้าของท่านชายที่ไม่ได้ใช้
แล้วจะถูกจัดการทำลาย ถึงแม้การบริจาคจะเป็นทางเลือกที่ดี แต่สำหรับ
เสื้อผ้าของสมาชิกในราชวงศ์จะทำแบบนี้ไม่ได้ เพราะอาจมีการนำอาการ
มาใช้ในทางที่ไม่ดี เป็นต้นว่าสวมรอยเป็นสมาชิกในราชวงศ์ เหตุการณ์
แบบนี้อาจเกิดขึ้นได้ในประเทศที่ยังไม่สงบดีนัก

มะลิหอมทำงานรับใช้ใกล้ชิด แต่เป็นการใกล้ชิดกับอาการของ
ท่านชายหนุ่ม ไม่ใช่ตัวเขา ที่เธอต้องรับหน้าที่นี้ก็เพราะเธอเป็นหัวหน้า
โรสแมรี่เฮาส์ ที่สำคัญถ้าหากเกิดความผิดพลาดขึ้น เธอก็เป็นคนเดียวที่
ต้องรับผิดชอบ งานสำคัญ ความรับผิดชอบก็สำคัญมากเช่นกัน เพราะ
ศิระชะของเธอแม้จะยังอยู่บนตัวเธอ แต่มันจะอยู่หรือไปจากบาเธอเมื่อไร
เธอก็ฝากมันไว้ในมือของท่านชายคาร์โลมัน

“ครับท่านชาย”

“นายสองคนไม่ต้องอยู่ในห้องทรอกนะ”

“ครับท่านชาย”

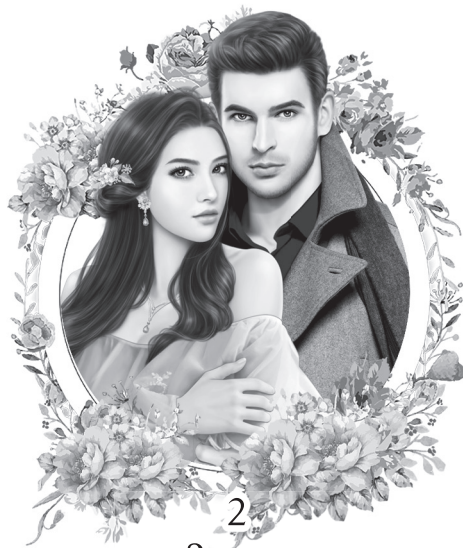
ฟาตินกับอัสฟาโค้งตัวเพื่อรับคำสั่ง ฟาตินเดินนำหน้าอัสฟาออกไปจากห้อง เพื่อรับตัวมะลิหอมเข้ามาในส่วนของปราสาทชั้นใน และพาเธอไปส่งยังประตูห้องนอนของท่านชายคาร์โลมัน

“เชิญครับคุณจัสมีน”

“ขอบคุณค่ะคุณฟาติน”

มะลิหอมก้มศีรษะเล็กน้อย กล่าวขอบคุณด้วยน้ำเสียงนุ่มเย็น หญิงสาวควบคุมตัวเองให้วางเฉยได้ดี แต่ภายในใจของเธอไม่ได้เฉยชาด้วยเลยสักนิด มะลิหอมเป็นคนเดียวที่รู้ว่าเธอหวาดหวั่นเสมอเมื่อต้องเข้าไปใกล้ท่านชายคาร์โลมัน เพียงแค่การปรายตามองของเขาก็มีอำนาจมากพอที่จะทำให้เธอเข่าอ่อนด้วยความกลัว เขามีบุคลิกที่น่าเกรงขาม ช่มเธอจนตัวสั่นขวัญกระเจิง

หายใจลำบาก

ยามสายัณห์ มะลิหอมก้าวผ่านเข้าไปในประตูห้องพักส่วนตัวของท่านชายคาร์โลมัน บานประตูที่ทั้งหนาและหนัก ใหญ่ทะมึน แต่งดงาม วิจิตรด้วยลวดลายงานฝีมือซึ่งประเมินมูลค่าไม่ได้บริเวณกรอบประตู ถูกเปิดออกเพื่อมะลิหอม และปิดลงเมื่อเธอก้าวพ้นเข้าไปในห้อง

หญิงสาวเกิดความรู้สึกหนาวเยือกในอก ภายในห้องของท่านชายคาร์โลมันกว้างขวาง แม้กระทั่งเพดานก็ยังงดงามจนหาที่ติติงไม่ได้ เพราะมันคือสถานที่ประทับของเชื้อพระวงศ์สูงศักดิ์ระดับผู้ปกครองประเทศ หรือจะบอกว่าท่านชายคาร์โลมันเป็นเจ้าของประเทศซัคคาเวียก็คงไม่ผิดนัก

อาการหายใจติดขัด โทงแหวงในอก แต่ต้องควบคุมไว้จนสุดความสามารถเกิดขึ้นกับมะลิหอมเสมอเมื่อต้องเผชิญหน้ากับบุรุษที่มีอำนาจและมั่งคั่งที่สุดในประเทศซัคคาเวีย ท่านชายคาร์โลมันเป็นคนดู ถึงจะไม่เคยเกรี้ยวกราดใส่เธอ แต่บุคลิกดูดันของท่านชายก็ทำให้คนรอบข้างวางตัวลำบาก

มะลิหอมเคยถูกท่านชายตำหนิสองหรือสามครั้ง แม้เธอจะพยายาม

ระวังตัวทุกฝีก้าวแล้ว แต่เธอเป็นมนุษย์ย่อมสามารถผิดพลาดได้ ท่านชายหนุ่มทำให้เธอรู้สึกว้า แม้แต่การหายใจของเธอก็ยังเป็นเรื่องที่คุณควบคุมได้ยากเมื่ออยู่ใกล้ชิดกับเขา

มะลิหอมย่อตัวลงนอนส่ายบ่าวเพื่อแสดงความเคารพต่อท่านชายคาร์โลมัน ถึงแม้ว่าเจ้าของร่างสูงแกร่งที่ถูกปกคลุมด้วยเสื้อคลุมสีดำทอลวดลายพิเศษซึ่งขับเน้นสง่าราศีของเขาให้ยิ่งองอาจและโดดเด่นจะยืนหันหลังให้เธอก็ตาม แต่เมื่อหญิงสาวย่อตัวลง เสียงเสียดสีของอาภรณ์แผ่วเบานั้นก็เพียงพอที่จะทำให้ท่านชายหนุ่มหมุนกายหันกลับมา

มะลิหอมสวมชุดสีชมพูอ่อนหวาน เนื้อผ้าที่ตัดเย็บชุดของเธอเน้นพลิ้วนุ่ม ทั้งตัวไปตามเรือนกายอ่อนแอ้นบอบบาง แขนเสื้อยาวจรดข้อมือ มีระบายตรงช่วงปลายข้อมือเล็กน้อย ประดับด้วยกระดุมซึ่งทำจากมุกบริเวณใต้ออกของชุดมีสายรัดซึ่งเป็นผ้าขนาดกว้างหนึ่งฝ่ามือ ผูกเป็นโบด้านหลัง ชายกระโปรงทั้งตัวยาวจรดพื้น ยามเธอเคลื่อนไหวร่าง ร่างนั้นก็ยิ่งนุ่มนวลราวกับว่าเธอไม่ได้ยืนอยู่บนพื้นเช่นเดียวกับเขา

มะลิหอมย่อตัวลงแล้วก็ตั้งร่างอ่อนแอ้นขึ้นช้าๆ หญิงสาวประคองกล่องทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้าสีดำขลิบด้วยสีทองวาววังามจับตาขนาดใหญ่มาด้วย หลังทำความเคารพชายหนุ่ม หญิงสาวก็เดินไปวางกล่องลงบนโต๊ะใกล้ๆ และก็นั่งตัวตรงประสานมือไว้ด้านหน้า

“สวัสดิยามค้ำคะท่านชาย”

น้ำเสียงของเธอนุ่มเย็น ท่านชายคาร์โลมันเดินมาหยุดยืนตรงหน้า มะลิหอม หญิงสาวเกือบสะดุ้ง แต่ยังดีที่ควบคุมตัวเองได้ทัน จึงยังวางท่าเฉยเมยอยู่ได้ สาเหตุของอาการตระหนกนั้นก็เพราะแผ่นอกบิกินีที่มะลิหอมมองเห็นผ่านส่าบลีเสื้อคลุมที่แยกออกจากกัน

แผ่นอกของท่านชายคาร์โลมันปราศจากไขมันส่วนเกิน มันเหมือนกับแผ่นหินอย่างไรอย่างนั้น เข้มแข็งและกว้างขวางมาก ใ้ว่ามะลิหอมจะไม่เคยสัมผัส เธอต้องวัดตัวท่านชายหลายครั้ง แต่ไม่เคยมีสักครั้งที่จะควบคุม

อาการประหม่าได้

ท่านชายเป็นบุรุษคนเดียวที่เธอต้องสัมผัสสร้างกาย นั่นก็เพราะมะลิหอมมีหน้าที่ดูแลท่านชายโดยเฉพาะ ถ้าหากเป็นบุรุษคนอื่นที่โรสแมรี่แฮร์สต้องดูแล เธอสามารถออกคำสั่งให้พนักงานในความดูแลของเธอจัดการเรื่องนี้ได้

เรือนกายของท่านชายคาร์โลมันน์เชื่อว่าจะมีใครสามารถแตะต้องได้อย่างง่ายดาย ยิ่งปรนนิบัติใกล้ชิดก็ยิ่งประหม่า กฎการดูแลท่านชายคาร์โลมันน์ยาวนานร้อยข้อ แม้แต่รายละเอียดจุกจิกก็ยังถูกระบุลงไป แต่ตัวของท่านชายเองนั้นเหมือนจะไม่ใส่ใจเรื่องพวกนี้สักเท่าไร

แต่คนที่ปรนนิบัติดูแลจะไม่ใส่ใจก็คงไม่ได้ นอกจากนี้มะลิหอมยังรู้สึกที่ท่านชายไม่ค่อยพึงพอใจเธอสักเท่าไร หรือจะพูดง่าย ๆ ว่าไม่ชอบหน้าเธอก็คงไม่ผิดนัก เพียงแต่การกล่าวออกมาตรงๆ อาจทำให้เธอได้รับโทษ เพราะเท่ากับเป็นการใช้วาจาใส่ร้ายท่านชายผู้สูงศักดิ์

คงเป็นเพราะมะลิหอมสนิทสนมถึงขั้นเป็นเพื่อนรักของท่านหญิงครองขวัญ หลายครั้งที่เธอต้องมีส่วนในสถานการณ์ของท่านหญิงครองขวัญ ซึ่งเป็นเรื่องที่ท่านชายคาร์โลมันน์ไม่ชอบใจนัก แต่เพราะท่านหญิงเป็นน้องสาวคนโปรด ความไม่พอใจนั้นจึงถูกเบี่ยงเบนมายังมะลิหอมด้วยคำถามว่าทำไมเธอถึงไม่รู้จักรักห้ามปรามท่านหญิงครองขวัญ

ความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบนั้น บางเวลาไม่จำเป็นต้องกล่าวออกมาแต่รัศมีบางอย่างที่เปล่งออกจากตัวก็สามารถทำให้อีกฝ่ายรู้สึกได้ มะลิหอมจึงต้องระมัดระวังเป็นพิเศษเมื่ออยู่ตรงหน้าท่านชายคาร์โลมันน์ เหมือนกับในวันนี้ที่หญิงสาวต้องมาที่นี่พร้อมกับชุดที่จะใช้ในสนามประลอง

มีกฎระบุไว้ชัดเจนเกี่ยวกับข้อกำหนดของการประลอง เท่ากับว่าโบโลวิคจะได้หายใจต่อไปอีกหนึ่งวัน ในสนามการประลองจะมีอาวุธให้เลือกใช้ทั้งหมดสามประเภท การประลองจะแบ่งออกเป็นสามสนาม ถ้าหากคู่ประลองสามารถประคองชีวิตผ่านแต่ละสนามไปได้

สนามแรกคือการประลองด้วยดาบ สนามที่สองคือการประลองด้วย
หอก และสนามที่สามคือการประลองด้วยมีดสั้น มะลิหอมต้องจัดเตรียม
ชุดอย่างเร่งด่วน ชุดสำหรับสวมในสนามประลองมีการตัดเย็บไว้ล่วงหน้า
แต่เป็นครั้งแรกที่ท่านชายคาร์โลมันจะได้สวมหลังจากขึ้นรับตำแหน่ง
ผู้ปกครองประเทศซัคคาเวีย นั่นก็เพราะโบโลวิกเป็นคนแรกที่กล้าทำประลอง

“จัสมิน ทำงานของเธอลิ”

มะลิหอมต้องเงยหน้าขึ้นเพื่อสังเกตอารมณ์บนใบหน้าเรียบเฉย
ของเขา การเอาแต่ยืนก้มหน้าเป็นเรื่องเสียมารยาทต่อท่านชายคาร์โลมัน
แต่การจ้องมองที่มากเกินไปก็อาจกลายเป็นการมองอย่างจางจ้วงไม่ให้
เกียรติได้เหมือนกัน

“ขออนุญาตค่ะท่านชาย”

มะลิหอมกล่าวขออนุญาต แล้วก็หันไปเปิดกล่องซึ่งเธอจัดชุดประลอง
สำหรับให้ชายหนุ่มลองสวม หญิงสาวเปิดกล่องอย่างแช่มช้อย การ
เคลื่อนไหวของเธอนุ่มนวล ละมุนละไม มะลิหอมทำเหมือนกับว่าสายตา
ของท่านชายไม่ได้สร้างปัญหาให้กับเธอ

นั่นแค่ภายนอกเท่านั้น ภายในใจเธอกำลังลั่นเท็ม การถูกมองด้วย
ดวงตาทรงอำนาจนั้นรบกวนการควบคุมตัวเองของเธอ ท่านชายคาร์โลมัน
ก็ช่างมองอย่างไม่เกรงใจ จับจ้องเหมือนต้องการจ้องจับผิดมะลิหอมจน
หญิงสาวยิ่งต้องเพิ่มความระมัดระวังตัว

หญิงสาวประคองเสื้อออกมาเป็นครั้งแรก แม้แต่การสัมผัสสสารอัน
ของท่านชายก็ยังต้องทำอย่างให้เกียรติ หญิงสาวพาดเสื้อลงบนพนักพิง
ของเก้าอี้งามหรูที่อยู่ติดกับโต๊ะตัวที่เธอวางกล่องไว้

มะลิหอมหยิบสายวัดขึ้นมา เธอวัดตัวท่านชายคาร์โลมันก่อนเป็น
อันดับแรก ถึงแม้เสื้อตัวนี้ หญิงสาวจะแก้ไขขนาดจากสัดส่วนครั้งล่าสุด
ของท่านชายมาแล้ว แต่ก็ต้องวัดอีกครั้งก่อนให้ท่านชายลองสวม หากวัด
แล้วขนาดไม่พอดีกับตัวเสื้อที่เตรียมมา ก็จะได้ไม่ต้องให้ท่านชายเสียเวลา

ลอง

“ขออนุญาตคะท่านชาย”

หญิงสาวกล่าวขออีกครั้ง เมื่อต้องเริ่มวัดตัวชายหนุ่ม ท่านชายคาร์โลมันแตะนิ้วใต้คางเธอ ทำเอามะลิหอมยี่หนึ่งตัวแข็ง เธอไม่กล้าปิดมือชายหนุ่ม หรือถอยห่างจากเขา จึงทำได้แค่นิ่ง ชายหนุ่มดันไอบหน้าเธอขึ้น มะลิหอมจึงมีโอกาสมองไอบหน้าคมคายสะดุดตาตั้งรูปสลักของเทพบุตรผู้เลอโฉม แต่ยังไม่เข้าใจความรู้สึกราวกับรูปปั้นอย่างคงเส้นคงวา

“รีบทำเข้าเถอะ”

ท่านชายคาร์โลมันลดศีรษะลงเล็กน้อย แต่ก็ทำเอามะลิหอมสะดุ้งเพราะตกใจ ชายหนุ่มลุดมือลงจากใต้คางหนุ่ม ยี่หนึ่งทำตัวเป็นหุ่นที่มีรูปร่างสมบูรณ์แบบให้มะลิหอมทำการวัดตัว มะลิหอมต้องขจัดอาการสั่นสะท้านของเธอ เก็บมันไว้ในอก เธอจะทำตัวลั่นทิ่มต่อหน้าท่านชายคาร์โลมันไม่ได้เป็นอันขาด

“คะท่านชาย”

หากไม่ตอบรับ ท่านชายจะตำหนิเอาได้ว่าเธอเป็นคนไร้มารยาท หญิงสาวเริ่มวัดจากขนาดหน้าอกของท่านชายคาร์โลมัน มะลิหอมต้องขยับตัวเฉียดกรายไกล่ชิดร่างสูงแกร่งอย่างไม่มีทางเลือก

“ขอบคุณคะท่านชาย”

วัดตัวเขาเรียบร้อยแล้วก็ต้องกล่าวคำขอบคุณ ทั้งที่เป็นการวัดตัวเพื่ออารมณ์ของท่านชาย มะลิหอมเก็บสายวัด แล้วก็เดินไปหยิบเสื้อขึ้นมาก่อนจะประคองส่งให้ท่านชายคาร์โลมัน

“ลองสวมเสื้อนะคะท่านชาย”

“อืม” ท่านชายคาร์โลมันตอบรับในลำคอ แต่ก็ยี่หนึ่ง มะลิหอมเริ่มเข้าใจ เธอทำหน้าที่ดูแลอารมณ์ให้กับท่านชายก็จริง แต่หญิงสาวไม่เคยถึงขนาดต้องสวมอารมณ์ให้กับชายหนุ่ม หรือเธอต้องเรียกซ้ำรับใช้ประจำตำหนักเข้ามา

“เธอนั้นแหละที่ต้องทำ”

ราวกับเข้าไปนั่งในใจเธอ บัญชาของท่านชายคาร์โลมันดั่งฟ้าพาดเปรี้ยงใส่ศีรษะของมะลิหอม เธอได้รับคำสั่งสำคัญ ต้องสวมเสื้อผ้าให้ท่านชายคาร์โลมัน!

ถ้าหากเป็นลมแล้วไม่ต้องรับโทษ มะลิหอมอาจเลือกทำไปแล้ว แต่เธออาจจะถูกสั่งตัดคอรหว่างที่ยังไม่ฟื้นคืนสติ หญิงสาวประหม่าต่อหน้าท่านชายคาร์โลมันก็เพราะเธอกลัวเขา ในประเทศซัคคาเวียนี้ แม้แต่บุรุษออกสามศอกก็ยังหวาดหวั่นต่อการเผชิญหน้ากับท่านชาย นับประสาอะไรกับผู้หญิงตัวเล็กแรงน้อยคนหนึ่งเช่นเธอ

“ทำไม่ได้?”

ท่านชายคาร์โลมันไม่ได้มีเจตนาอื่นใด การเรียกตัวเข้ารับใช้เข้ามาเป็นเรื่องเสียเวลา ในเมื่อมะลิหอมอยู่ที่นี้ก็สู้ทำให้เสร็จเรียบร้อยไปเลยย่อมดีกว่า

“ดิฉันไม่กล้าตอบแบบนั้นหรอกค่ะ”

อาการประหม่าเยี่ยงสตรีมีต่อบุรุษต้องถูกสะกดเก็บเอาไว้ เธอต้องทำหน้าที่เข้ารับใช้ของท่านชายคาร์โลมัน มะลิหอมประคองเสื้อในมือลงที่เดิม หญิงสาวใช้ช่วงเวลาที่โน้มตัวลงไปวางเสื้อแอบสูดลมหายใจเข้าปอด

ต่อบุรุษตรงหน้าเธอไม่ใช่ท่านชายคาร์โลมัน มะลิหอมก็คงห้ามอาการประหม่าไม่ได้ยอดดี เธอยังเป็นสาวพรหมจารี ไม่เคยสนิทสนมกับบุรุษคนใด แล้วยิ่งอีกฝ่ายเป็นท่านชายคาร์โลมันด้วยแล้ว นอกจากความประหม่าก็ยังคงเพิ่มความเกรงกลัวเข้าไปด้วย

“ขออนุญาตค่ะท่านชาย”

หญิงสาวยื่นมือไปหาปมเสื้อคลุมบนร่างท่านชายคาร์โลมัน นิ้วเรียวยาวนั้นชะงักเล็กน้อย พร้อมกับคำถามที่ว่าบนร่างแข็งแกร่งที่ตระหง่านอยู่ตรงหน้า มีอาการขึ้นอื่นอีกหรือเปล่า ถึงมะลิหอมจะต้องปรนนิบัติ

ท่านชายตามหน้าที่ แต่เธอก็ยังไม่พร้อมสำหรับการใช้ดวงตารับภาพลัดส่วน
แปลกประหลาดที่ร่างกายของเธอไม่มี

‘ทำยังไงได้ เราไม่มีทางเลือก’

เธอเหมือนคนที่หลังชนฝา ต่อให้เธอไม่ต้องการเห็น หากจำเป็นต้อง
เห็นก็คงหลีกเลี่ยงสถานการณ์น่าอึดอัดไม่พ้นอยู่ดี หญิงสาวแอบถอนหายใจ
ออกมา เป็นเสียงลมหายใจที่แผ่วเบา เพื่อไม่ให้ท่านชายผิตสังเกตและ
กล่าวตำหนิเธอ

การทำให้ท่านชายคาร์โลมันขุนเคื่องไม่ใช่เรื่องควรเสี่ยง ชีวิตของ
มะลิหอมอยู่ในกำมือของท่านชายคาร์โลมัน ถ้าหากเขาพิโรธแล้วมีคำสั่ง
บั่นคอเธอ มะลิหอมจะสามารถเรียกร้องขอชีวิตของเธอไว้ได้อีกหรือ
ในเมื่อเธอตัวคนเดียว ไม่ใช่บุตรสาวหรือเกี่ยวข้องกับตระกูลมีอำนาจใน
ประเทศซัคคาเวีย

นิ้วขาวเรียวยาวของมะลิหอมแตะลงบนปมเสื้อคลุม หญิงสาวต้องตั้ง
มั่นให้หลุดออกจากกัน เธอออกแรงดึงซ้าๆ ปมของเสื้อคลุมคลายตัว
พร้อมกับเสียงซูลมุนที่ดังเข้ามาภายในห้อง เสียงที่ไม่น่าจะเล็ดลอดเข้ามาได้
เพราะประตูห้องของท่านชายนั้นอยู่ห่างจากห้องชั้นใน และประตูยังปิด
มิดชิด

“ท่านชายครับ ขอภัยที่ต้องรบกวนครับ คุณ...”

ฟาตินเข้ามาภายในห้องเพื่อรายงาน แต่เขายังไม่ทันเอ่ยปาก สตรี
นางหนึ่งในชุดงามวิจิตร แซ่มช้อยด้วยเนื้อผ้าบางพลิ้วที่ตัดเป็นชุดแสนสวย
กรุยกรายก็ถลาเข้ามาในห้อง ท่านชายคาร์โลมันวางมือลงบนมือมะลิหอม
เป็นการแตะเพื่อให้เธอหยุดมือ ไม่ได้ลวนลาม แต่ภาพนั้นก็กลับทำให้สตรีที่
ตามฟาตินเข้ามาก่อนได้รับอนุญาตถึงกับตาลุก

“จัสมิน!”

สตรีที่มาใหม่ส่งเสียงตะคอกเรียกชื่อของมะลิหอม หญิงสาวหมุนตัว
หันไปมองอีกฝ่ายซ้าๆ ก้มศีรษะให้เล็กน้อย แต่ยังคงแสดงกิริยาสำรวมแซมช้อย

เช่นเดิม

“หยุดครับ”

ฟาตินต้องกระทำการลวงเกิน เขาตั้งดาบออกมาจากฝักแล้วก็วาดแขนใช้ดาบนั้นขวางทางอีกฝ่ายเอาไว้ แต่บุกรุกเข้ามาในห้องพักของท่านชายคาร์โลมันก็มากเพียงพอแล้วที่จะทำให้เธอได้รับโทษ องค์กรกซ์ไม่กล้าแตะต้องหญิงสาว เพราะเธอเป็นนางบำเรอของท่านชายคาร์โลมัน

“ฟาติน กล้าขัดขวางฉัน?”

“แล้วทำไมฟาตินต้องปราศจากความกล้า”

ท่านชายคาร์โลมันถามเสียงเรียบ นิ้วแกร่งดิ่งปมเสื่อคลุ่มที่คลายออกจากกันให้กระชับแน่นเข้าหากันตามเดิม

“ท่านชาย”

“เธอเป็นผู้บุกรุกรู้ตัวหรือเปล่า มิฮาล่า”

“ตะ...ดิฉันไม่ได้ตั้งใจ”

“ความไม่ตั้งใจใช้เป็นเหตุผลในครั้งนี้อันไม่ได้ เธอจงใจเข้ามาในปราสาทเวอร์โตซาส่วนภายใน โดยใช้ตำแหน่งของเธอในการผ่านทางเข้ามา แล้วยังถือวิสาสะตามฟาตินเข้ามาในห้องนอนของฉันโดยไม่ได้รับอนุญาต นอกจากนี้เธอยังเสียงดัง เอะอะโวยวาย กิริยาน่ารังเกียจราวกับสตรีไม่ได้รับการอบรม”

มะลิหอมก้าวถอยไปยืนเยื้องอยู่ด้านหลังของท่านชายคาร์โลมัน เมื่อชายหนุ่มขยับตัวไปข้างหน้าสองก้าว ประโยคคำพูดยาวผิดปกติของท่านชายคาร์โลมันผิดแผกจากที่มะลิหอมได้ยินมา ทุกคำล้วนแล้วแต่กรีดเฉือนความรู้สึกของอีกฝ่าย

“ทะ...ท่านชาย”

“มิฮาล่า การที่ฉันร่วมเตียงกับเธอสามคืนติดต่อกัน ไม่ได้หมายความว่าเธอเป็นคนพิเศษสำหรับฉัน แต่เป็นเพราะร่างกายของฉันต้องการปลดปล่อยความตึงเครียดเท่านั้น”

ไม่ต้องรอให้มีฮาล่ากล่าวถึงเหตุผลของการผยอง ท่านชายคาร์โลมัน ก็กล่าวออกมาเสียก่อน และมันก็เป็นความจริงทุกประการ

“คิดฝันจะเป็นมากกว่านางบำเรอของฉัน แต่ยังไม่สามารถควบคุมสติของตัวเองได้ แม้แต่นางบำเรอ เธอก็ไม่คู่ควรอีกต่อไป”

มิฮาล่าอยากผวาเข้าไปเกาะกอดท่านชายคาร์โลมันแล้วร้องขอความเมตตา แต่คมดาบของฟาตินทำให้หญิงสาวไม่กล้าขยับตัว

“ท่านชาย ดิฉันไม่ได้ตั้งใจ”

“เธอตั้งใจ เธอก้าวร้าว หยาบคาย ไม่รู้จักอยู่ในที่ของตัวเอง ในเมื่อเธอจัดการกับตัวเองไม่ได้ ฉันก็จะจัดการให้”

วาจาท่านชายคาร์โลมัน มะลิหอมได้ยินยังหนาวเยือกในอก ส่วนมิฮาล่าที่เข้ามาราวกับพายุ ในตอนนี้กลับยืนหน้าซีดเผือดด้วยความหัวน้แกรง

“นับตั้งแต่นี้เธอถูกปลด ให้เวลาเธอสามสิบนาทีในการเก็บของใช้ส่วนตัว แล้วองค์กรก็จะส่งเธอออกไปจากตำหนักขาว”

ภายในบริเวณของปราสาทเวอร์โตซาอันกว้างขวางนั้น ในส่วนปราสาทชั้นใน นอกจากที่พักของท่านชายคาร์โลมัน ท่างออกไปก็ยังมีตึกงามหรูก่อสร้างจากหินอ่อนสีขาวเป็นที่พักของนางบำเรอซึ่งมีหน้าที่ปรนนิบัติท่านชายคาร์โลมันโดยเฉพาะ ที่นั่นจะถูกเรียกว่า ‘ตำหนักขาว’

“หะ...ท่านชาย...”

มิฮาล่าถึงกับเข่าอ่อน ความยโสเกินควบคุมทำให้เธอต้องรับโทษ นอกจากมิฮาล่า คำบัญชาของท่านชายคาร์โลมันด้วยเสียงทรงอำนาจนั้น ยังดังออกไปถึงห้องชั้นนอกที่อัสดฟายีนอยู่ และมีข้ารับใช้ของมิฮาล่ายืนตัวสั่นด้วยความกลัว

ข้ารับใช้นางนั้นเข่าอ่อนทรุดสวลงบนพื้น เพราะถ้าหากนายสาวได้รับโทษ เธอก็คงต้องได้รับโทษเช่นกัน เธอไม่ยอมถูกขับไล่ออกจากตำหนักขาว เพราะการทำงานในตำหนักขาวทำให้เธอมีชีวิตที่สุขสบาย มี

ที่อยู่กิน ไม่ต้องลำบากเหมือนตอนใช้ชีวิตอย่างคนไร้บ้านและไร้งานทำ
“เข้ารับใช้ของเธอจะได้รับการละเว้นโทษ เพราะคงไม่มีปากเสียงที่จะ
ห้ามเธอได้ ไปชะมิฮาล่า ผู้ดูแลตำหนักขาวจะจัดการเรื่องการเงินให้เธอ
อย่างเหมาะสม”

“ท่านชาย ได้โปรดเถอะค่ะ ดิฉันผิดไปแล้ว”

“มิฮาล่า เธอไม่ใช่เด็กน้อยไร้เดียงสา เธอย่อมต้องรู้จักคิดก่อนทำ
ไม่ใช่ทำก่อนคิด ไม่มีโอกาสสำหรับคนไร้สติ เรื่องเพียงเล็กน้อยยังทำให้
เธอคิดผยองว่าตัวเองได้รับความโปรดปรานเป็นพิเศษ จนกล้าบุกเข้ามาที่นี่
หากฉันยังเก็บเธอไว้ ในอนาคต เธอคงยิ่งร้ายกาจมากกว่านี้”

“กะ...ก็...ดิฉันหึงหวงท่านชายนี่คะ ดิฉันได้ยินว่ามีผู้หญิงแะมาหา
ท่านชาย”

“ปราสาทเวอร์โตซาไม่ใช่สถานที่ซึ่งใครจะแะมาก็ได้ ถ้าหากฉัน
ไม่เรียกตัวมา มิฮาล่า เธอสามารถเก็บความหึงหวงไว้ในใจได้ แต่เมื่อใด
ก็ตามที่เธอปล่อยมันออกมา นั่นหมายถึงว่าเธอไม่มีคุณสมบัติในการเป็น
นางบำเรอของฉันอีกต่อไป นางบำเรอไม่จำเป็นต้องมีสมองก็ได้ แค่สามารถ
ทำเรื่องบนเตียงได้ดี แต่ถ้าหากเธอหมยมันอยากเป็นพระชายาของฉัน เธอ
ต้องมีสมองมากกว่านี้มิฮาล่า ซึ่งเป็นเรื่องยากที่เธอจะทำแบบนั้น ไปเถอะ
ในตอนที่ยังให้โอกาสมีชีวิต”

“หะ...ท่านชาย ทำไม่ถึงใจดำนักคะ”

มิฮาล่าคร่ำครวญ ความผิดเพียงเท่านั้นทำให้เธอที่เคยผยองว่าเป็น
คนโปรดของท่านชายคาร์โลมันต้องตกจากสวรรค์กะทันหัน

“ใจดำ?”

“ถึงอย่างไรดิฉันก็เป็นชายา”

“ฉันไม่เคยคิดว่าเธอเป็นชายา เธอก็แค่ผู้หญิงที่ฉันใช้งานบนเตียง
เธอแลกเปลี่ยนร่างกายของเธอกับเงินและของกำนัลที่ฉันมอบให้ ฉันไม่ได้
เสพสุขกับร่างกายของเธอฟรีๆ”

มะลิหอมหน้าซาแทนมิฮาล่า ท่านชายคาร์โลมันเหยียบย่ำคั๊กคั๊กครี ของมิฮาล่า ใจทมิฬที่สุด! แต่มะลิหอมไม่อยู่ในสถานะจะตัดสินท่านชาย คาร์โลมันได้ เขาช่างไร้หัวใจและเย็นชา บุรุษแบบนี้คงไม่รู้จักความรัก ตลอดชีวิต

“ขออย่าให้เราต้องตกหลุมรักบุรุษใดก็ตามที่มีอุปนิสัยคล้ายคลึงกับ ท่านชายคาร์โลมันด้วยเถอะ ไม่อย่างนั้นเราคงต้องทรมาณใจไปตลอดชีวิต”

“ทะ...ท่านชาย...”

“ฉันมีนางบำเรอหลายร้อยคน ถูกส่งตัวมาจากที่ต่างๆ รวมถึงคนที่ เต็มใจสมัครรับการคัดเลือกเข้ามา ฉันไม่เคยให้ความสำคัญมากไปกว่า การเสพสุขทางกายกับพวกเธอเท่านั้นมิฮาล่า คนที่มีความสำคัญสำหรับฉันก็คือคนที่ทำงานและทำประโยชน์ให้กับฉันได้ นางบำเรอก็เป็นได้แค่ ลินค้ำฟูมเพื่อยที่ฉันจ่ายเงินมิไว้เพื่อความสวยงามและเพื่อสนองความต้องการของร่างกายที่ฉันละทิ้งไม่ได้ เธอจะอ้างตัวเป็นชายาของฉัน มันไม่ถูกต้องมิฮาล่า นางบำเรอก็คือนางบำเรอ”

“ตะ...ดิฉันผิดไปแล้วคะท่านชาย ดิฉันใช้คำผิดเอง แต่อย่าไล่ดิฉัน ออกจากตำหนักขาวเลยนะคะ”

“ไม่มีประโยชน์มิฮาล่า หลังจากที่เธอเปิดเผยนิสัยด้านที่น่ารังเกียจ ถึงเพียงนี้ออกมา ฉันคงตะจะต้องเธอไม่ลงอีกแล้ว พาตัวไปได้แล้วพาดิน ถ้าหากมิฮาล่าไม่ยอมเดินออกไปด้วยตัวเอง นายจะแยกชิ้นส่วนเธอก่อน พาเธอออกไปก็ได้ ฉันอนุญาต”

คนที่เข่าอ่อนอยู่บนพื้นรื้อนลุกขึ้นทันที มิฮาล่าอยากตวาดใส่หน้า ท่านชายคาร์โลมันนั้ก แต่หากทำแบบนั้นเธอคงต้องถูกแยกชิ้นส่วนก่อน ออกไปจากที่นี่ หญิงสาวมองท่านชายด้วยดวงตาตัดพ้อต่อว่าและขุ่นเคือง แต่ท่านชายหนุ่มกลับโบกมือออกคำสั่งพาดินให้พาตัวเธอออกไปให้พ้นหน้า ด้วยนั้กราคาญเต็มท่น

มะลิหอมตกใจกับคำสั่งของท่านชายคาร์โลมัน แต่เธอก็ต้องยืนนิ่ง

และเก็บความตกใจนั้นไว้ตามลำพัง คำสั่งนั้นตอกย้ำความไร้หัวใจของท่านชายหนุ่มรูปงาม ถ้าหากหัวใจของเขาดงมาได้สักครึ่งของรูปลักษณ์ก็คงดี

“ทำหน้าที่ของเธอต่อลีสจัสมิน”

ท่านชายคาร์โลมันวางตัวนิ่งเฉยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ภายในห้องกลับมาเงียบสงบอีกครั้ง มะลิหอมเดินเข้าไปหาท่านชายคาร์โลมัน หญิงสาวปลดเสื้อคลุมของท่านชาย โลงใจเมื่อพบว่าท่านชายสวมกางเกงขาสั้นไว้ข้างใน หญิงสาวนำเสื้อมาสวมเข้ากับเรือนกายของชายหนุ่ม ตามด้วยกางเกง และขึ้นส่วนอีกหลายชิ้นของเสื้อผ้ากึ่งเครื่องประดับก็ถูกนำมาลงจนครบทุกชิ้น โชคดีที่ไม่มีมีความผิดพลาดระหว่างการลองชุดเกิดขึ้นให้เธอต้องเสี่ยงกับการถูกลงโทษ

เมื่อโบโลวิดทำประลอง โบโลวิดก็จะได้รับอนุญาตให้ซ้อมกับอาวุธภายในห้องซัง แต่อาวุธชนิดเดียวที่โบโลวิดจะเลือกซ้อมได้ก็คือดาบเท่านั้น โบโลวิดเหวี่ยงท่อม จับดาบมีอลัน เขามองซ้ายมองขวา ในวันพรุ่งนี้เขาจะใช้ดาบเล่มนี้ฟาดฟันกับท่านชายคาร์โลมัน

โบโลวิดได้รับบางอย่างจากฝ่ายต่อต้าน ที่ใช้วิธีจ่ายเงินสินบนเพื่อให้ผู้คุมบางคนที่ย่อนยานกฎ ใช้หน้าที่การทำงานของตัวเองให้เกิดประโยชน์ ผู้ที่ฝากของเข้ามาจ่ายเงินให้กับผู้คุมในฐานะครอบครัวของโบโลวิด เพราะความเจ้าชู้ของโบโลวิด เขาจึงมีลูกเมียหลายบ้าน แต่ที่โบโลวิดให้การเลี้ยงดูมีแค่ภรรยาที่ตบแต่งของเขาและลูกที่เกิดจากภรรยาตามกฎหมายเท่านั้น

ฝ่ายต่อต้านแฝงตัวเป็นภรรยาและลูกของโบโลวิดซึ่งไม่ได้ออกหน้าออกตาฝากน้ำและอาหารมาให้โบโลวิด ในถุงอาหารนั้นมีหลอดเล็กๆ ซ่อนมาด้วย มันคือยาพิษที่โบโลวิดต้องใช้หากับดาบของเขา เมื่อมันสัมผัสกับร่างกายของท่านชายคาร์โลมัน และทำให้ร่างแกร่งนั้นเกิดบาดแผล ยาพิษชนิดร้ายแรงก็จะเล่นงานท่านชายคาร์โลมันทันที

“ผะ...ผมไม่มีทางเลือก”

โบโลวิกเหวี่ยงแหกพละก ความกลัวที่เขามีต่อท่านชายคาร์โลมันเป็น ความกลัวที่ฝังลึกอยู่ในใจ และเมื่อต้องแอบทำบางอย่างซึ่งเป็นการหมาย เอาชีวิตของท่านชายคาร์โลมัน โบโลวิกก็หวาดระแวง เกรงจะมีคนจับได้

“เฮ้ย! ยังซ่อนมอยู่อีกหรือไง”

โบโลวิกรีบยัดหลอดยาพิษไว้ใต้หมอนอย่างรวดเร็ว ผู้คุมคนหนึ่ง เดินมาหยุดยืนบริเวณหน้าห้องคุมขังโบโลวิก คุณซึ่งใช้คุมขังโบโลวิกนั้น ก่อสร้างจากเหล็กชนิดพิเศษที่ทนทานมาก ห้องขังแบ่งออกเป็นห้อง แต่ละห้องสำหรับขังนักโทษเพียงคนเดียว

“เลือก!”

ถึงอย่างไรโบโลวิกก็เคยเป็นผู้ปกครองเมืองเซลมา ผู้คุมเป็นเพียง แค่คนชั้นต่ำที่บังอาจเสนอหน้ามาคุยกับเขา

“กุยอมให้ดำ คนอย่างมึงไม่รอดมือท่านชายหรอกไว้ว ที่สำคัญ ท่านชายมีแม่เฒ่าในราววยพรให้”

“กุอาจรอดก็ได้ กูต้องรอด!”

“มึงยังไม่นอน มึงฝันแล้วหรือ ไม่มีทางที่คนอย่างมึงจะเอาชนะ ท่านชายได้”

“มันก็เรื่องของกู”

“กูอุตส่าห์มีน้ำใจมาคุยด้วย เพราะตั้งแต่วันพรุ่งนี้หลังประลอง มึงก็ คงไม่ได้คุยกับใครอีก เพราะมึงต้องลงนอนใต้ดินแบบคนไม่มีลมหายใจ”

ผู้คุมเหยียดหยามแล้วก็หัวเราะก่อนเดินจากไป โบโลวิกมองตาม อย่างโกรธแค้นที่คนชั้นต่ำกล้าพูดกับเขาแบบนี้ โบโลวิกต้องระงับอารมณ์ รีบหยิบเอาหลอดยาพิษออกมา เพื่อเทยาพิษให้เคลือบลงบนดาบ

ตามธรรมเนียมของเชื้อพระวงศ์ผู้ครองประเทศซัคคาเวียซึ่งปฏิบัติ สืบต่อกันมา ก่อนทำการประลอง ผู้ที่เข้าประลองจะต้องมารับพรจากแม่เฒ่า

ซึ่งเป็นสตรีถือศีลภายในวิหารลามาว่า หรือวิหารสีน้ำเงิน ท่านชายคาร์โลมัน มาที่นี่ตามธรรมเนียม

ในบางครั้งความเชื่อก็ต้องถูกรักษาไว้ ถ้าหากมันจะมีผลกระทบเกี่ยวกับอำนาจของเขา ท่านชายคาร์โลมันไม่เชื่อถือเรื่องพวกนี้ เขาเชื่อในความสามารถของตัวเอง และการมาขอพรจากแม่เฒ่าในวิหารลามาว่า ซึ่งปัจจุบันผู้ที่ดูแลวิหารก็คือแม่เฒ่าในร่า เป็นเรื่องไร้ประโยชน์ในความคิดของชายหนุ่ม

‘เราควรพักผ่อนมากกว่ามาที่นี่’

การพักผ่อนจะทำให้ท่านชายคาร์โลมันมีสติและเรี่ยวแรงสำหรับการประลอง แต่เขาต้องเสียสละเวลาพักผ่อนเพื่อเดินทางมายังวิหารลามาว่า ประชาชนในประเทศซัคคาเวียมีความเชื่อและความศรัทธาที่ท่านชายต้องรักษาไว้

แจกเช่นศาสนา ท่านชายประกอบพิธีกรรมทางศาสนาตามความเชื่อของประชาชน แต่ตัวท่านชายเองไม่นับถือศาสนาอะไรทั้งนั้น ท่านชายคาร์โลมันนับถือตัวเอง และมองโลกตามความเป็นจริงที่เกิดขึ้น

ท่านชายจะต้องเข้าไปในวิหารตามลำพัง พาติดกับอัศจรรย์นร่อยุ่ตรงประตูของตัววิหารสีน้ำเงินที่ตั้งตระหง่านโดดเด่นอยู่บนเนินเขา ซึ่งห่างจากปราสาทเวอร์โดซาสิบิโลเมตร แต่สามารถมองเห็นยอดของวิหารได้จากปราสาทเวอร์โดซา

ท่านชายคาร์โลมันเดินตัวตรงเข้าไปในวิหารสีน้ำเงิน ร่างแกร่งสูงสง่าสวมชุดสีดำ แล้วสวมทับด้วยเสื้อคลุมสีดำที่ชายเสื้อคลุมสะบัดตามการเคลื่อนไหวของเขา กลายเป็นภาพที่งดงามชวนมอง น้ำหนักเท้าของท่านชายหนักแน่นและเป็นจังหวะสม่ำเสมอ

“ท่านชาย”

แม่เฒ่าในร่าออกมาต้อนรับท่านชายคาร์โลมัน แม่เฒ่าในร่าสวมเสื้อคลุมที่มีหมวกคลุมศีรษะสีน้ำเงิน มีผ้าคลุมหน้าสีเดียวกัน แม่เฒ่าในร่าแต่งกายเหมือนแม่มด ใครกันที่เป็นคนออกแบบชุดของแม่เฒ่าในวิหาร

ลามาร่า

ท่านชายคาร์โลมันกัมศึรชะให้แม่เฒ่าไฉเราะ ไม่ใช่ด้วยความเคารพ ในสถานะผู้ถือศีลในวิหารลามาร่า แต่ในฐานะที่แม่เฒ่าไฉเราะมีอายุมากกว่า ท่านชายคาร์โลมันเดินไปยังเก้าอี้ที่มีโต๊ะสูงกึ่งกลางระหว่างเก้าอี้สองตัว

ชายหนุ่มสะบัดเสื้อคลุมไปด้านหลัง แล้วก็นั่งลงบนเก้าอี้ ยกมือขึ้น วางคว่ำลงบนโต๊ะที่ปูทับด้วยผ้าทอลวดลายวิจิตร แม่เฒ่าเลื่อนตัวไปนั่งลง บนเก้าอี้อีกตัวซึ่งอยู่ตรงข้ามกับเก้าอี้ของท่านชาย แม่เฒ่าจะต้องให้พร ท่านชาย แต่แม่เฒ่าก็รู้ว่าท่านชายปราศจากความเชื่อในเรื่องลึกลับใดๆ ทั้งสิ้น

“ท่านมาที่นี่ช่างเป็นเกียรติยิ่งนัก”

น้ำเสียงของแม่เฒ่าคือน้ำเสียงของหญิงชรา ที่ฟังนุ่มนวลก็ได้ หรือ จะฟังมีเลศนัยก็ได้ ท่านชายคาร์โลมันไม่ต้องการเสียเวลาอยู่ที่นี้นานนัก

ภายในวิหารสีน้ำเงินมีตำนานมากมาย ซึ่งทุกตำนานเป็นเรื่องที่ ขัดแย้งกับความคิดของท่านชายคาร์โลมัน ไม่มีทางที่เรื่องเหนือจริงพวกนั้น จะเกิดขึ้นได้ แม่เฒ่าไฉเราะเปรียบได้กับผู้หยั่งรู้ของประเทศซัคคาเวีย ท่านชายคาร์โลมันได้รับความเคารพและศรัทธา แต่ยังไม่เทียบไม่ได้กับความศรัทธาที่ประชาชนมีต่ออำนาจเหนือจินตนาการของแม่เฒ่าไฉเราะ นั่นก็เพราะท่านชายคาร์โลมันยังต้องใช้เวลาในการพิสูจน์ความสามารถให้ ประชาชนไว้วางใจมากกว่านี้ แต่ความศรัทธาในเรื่องความเชื่อไม่ต้องรอ เวลาพิสูจน์

ก่อนหน้าที่แม่เฒ่าไฉเราะจะขึ้นมารับตำแหน่งในวิหารสีน้ำเงิน ก็มี แม่เฒ่าอีกคนที่เป็นอาจารย์ของแม่เฒ่าไฉเราะอยู่ที่นี้ แม่แต่ฝ่ายต่อต้านก็ยัง ไม่แตะต้องวิหารลามาร่า การทำลายความเชื่อของประชาชนจะทำให้ ประชาชนลุกฮือ

เมื่อท่านชายคาร์โลมันรับอำนาจของฝ่ายต่อต้านและเข้าควบคุม ประเทศซัคคาเวีย วิหารสีน้ำเงินเป็นเรื่องขี้ใจเดียวที่ท่านชายไม่แตะต้อง

ถึงท่านชายจะไม่เชื่อเรื่องพวกนี้ แต่ในเมื่อประชาชนเชื่อ ท่านชายก็ต้องรักษาวิหารแห่งนี้เอาไว้ ข้อดีเดียวของวิหารลามาว่าก็คงเป็นผู้ดูแลวิหารที่แสดงตัวชัดเจนว่ารักดีต่อเชื้อพระวงศ์แห่งซัคคาเวีย

แม้ในตอนที่ฝ่ายต่อต้านเข้ายึดอำนาจ วิหารลามาว่าก็เลือกจะปิดประตูวิหารไม่ยุ่งกับโลกภายนอก และไม่ให้ความร่วมมือใดๆ กับฝ่ายต่อต้าน วิหารแห่งนี้เปิดประตูอีกครั้งเมื่อท่านชายคาร์โลมันกับเหล่าพันธมิตรเข้ายึดครองอำนาจคืนสำเร็จ

“เรามาเพื่อรับพร”

“ท่านชายต้องการพรจากข้าจริงหรือ”

แม่เฒ่าในร่าถามด้วยน้ำเสียงที่บ่งบอกว่าขุ่นเคือง แต่เป็นเสียงของคนที่เข้าใจโลก ยอมรับในทุกเรื่องที่เกิดขึ้น และมองเห็นความรู้สึกของท่านชายคาร์โลมันอย่างทะลุปรุโปร่ง

“คำอวยพรของท่านจำเป็นสำหรับเรา”

การทำตามธรรมเนียมเป็นการลดปัญหาหรือข้อข้องใจที่ประชาชนอาจจะมีส่วนที่ท่านชายคาร์โลมัน ในเมื่อความเชื่อของประชาชนเป็นแบบนี้ เขาก็ต้องรักษาไว้ อย่างน้อยก็จนกว่าอำนาจของเขาจะมั่นคงและแข็งแกร่งยิ่งกว่านี้

“คำอวยพรที่ท่านชายไม่ต้องการจะจำเป็นได้อย่างไร”

“เราย่อมต้องการ ท่านแม่เฒ่าในร่า”

“แต่เอาเถอะ ไม่ว่าท่านชายจะต้องการหรือไม่ ข้าก็ต้องอวยพรให้ท่านชายเป็นผู้ครอบครองชัยชนะ เพราะท่านชายคือคนสำคัญของประเทศซัคคาเวีย ในอนาคตท่านจะเป็นผู้ครองประเทศที่ยิ่งใหญ่ยิ่งกว่านี้”

ท่านชายคาร์โลมันรับฟังคำอวยพรนั้นเหมือนในใจ แต่อันที่จริงท่านชายไม่ได้เก็บมาใส่ใจ ไม่แม้แต่จะร้องรอรออยู่ต่อ เมื่อแม่เฒ่ามอบคำอวยพรให้ท่านชายก็ออกจากวิหารลามาว่าและเดินทางกลับทันที

“ข้าไม่เข้าใจคะท่านแม่เฒ่า”

“ท่านชายคาร์โลมันหาได้มีความเชื่อและศรัทธาในนิมิตของข้า ต่อให้ข้าพุดออกไปด้วยความปรารถนาดี ท่านชายก็คงมองข้าเป็นเพียงยายแก่ เลอะเลือนมากกว่าจะเชื่อคำพุดของข้า”

“แต่โบโลวิกผู้นั้นจะทำร้ายท่านชายนะคะ”

“ไม่เป็นไรหรอกเนร่า ท่านชายนะมีดวงชะตาจะเป็นผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่านี้”

“ข้าเป็นห่วงท่านชายค่ะ”

“ท่านชายมีนางฟ้าประจำตัวของท่านชายอยู่แล้ว”

แม่เฒ่าในร่าตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบเช่นเดิม แต่เนร่ากลับร้อร่นด้วยความห่วงใย เพราะอีกฝ่ายเป็นถึงบุคคลสำคัญของซัคคาเวีย

“ท่านแม่เฒ่าคะ...”

“เนร่า ไปนั่งทำสมาธิเถอะ และอย่าออกมาจากห้องจนกว่าจะถึงวันพรุ่งนี้ จิตใจของเจ้าอ่อนไหวราวกับใบไม้ลู่ลมเช่นนี้ แล้วเจ้าจะขึ้นมาทำหน้าที่ดูแลวิหารลามาร่าได้อย่างไร ไปซะเนร่า”

“คะท่านแม่เฒ่า”

แม้จะยังร้อร่นหายใจนอก เนร่าก็ต้องรับคำสั่งจากท่านแม่เฒ่าในร่า เนร่าจากไปทิ้งให้แม่เฒ่าในร่าอยู่กับความเงียบ

“ดวงชะตาของท่านชายแข็งแกร่งอย่างที่โบโลวิกเทียบไม่ได้”
ท่านแม่เฒ่าแตะมือลงบนหน้าอก แหงนหน้ามองดวงจันทร์ พึมพำส่งพลังเพื่อกล่าวคำอวยพรแต่ท่านชายคาร์โลมัน

มะลิหอมต้องตื่นตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่าง อารมณ์ของท่านชายคาร์โลมันต้องผ่านมือเธอเพียงคนเดียวเท่านั้นเนื่องจากเป็นงานสำคัญ อีกนัยหนึ่งมะลิหอมให้เหตุผลกับตัวเองว่า ถ้าหากเกิดความผิดพลาดขึ้นก็จะได้หาคนรับผิดชอบง่าย ไม่ต้องชี้ตัวมั่วซั่วว่าจะตัดคอใคร

หญิงสาวจัดเตรียมและสำรวจชุดสำหรับประลองของท่านชายอย่าง

ละเอียด ภายในตัวชุด มะลิหอมนำเอาวิธีการทอเสื้อกระแบบโบราณของ
ซัคคาเวียมาใช้ เสื้อกระตัวนี้เย็บติดอยู่ชั้นในของตัวชุด เป็นแบบของ
เสื้อกระที่มะลิหอมทำเพิ่มเข้าไปเมื่อเธอต้องรับผิดชอบออกแบบและ
ตัดเย็บชุดประลองของท่านชายตามตำราเก่าแก่ของซัคคาเวีย ตั้งแต่ช่วงแรก
ที่เธอเดินทางมาที่นี่ หญิงสาวสำรวจเสื้อกระภายใน ความยืดหยุ่นของ
เสื้อและแนวการทอที่แน่นหนึบ แม้จะมีความยืดหยุ่นแต่ก็แข็งแรงอย่างที่
ควรจะเป็น มะลิหอมไม่ได้แจ้งรายละเอียดเรื่องนี้กับท่านชายคาร์โลมัน
เธอทำมันโดยพลการ พลิกแพลงจากตำราตัดเย็บเดิมที่มี

ท่านชายคาร์โลมันก็คงไม่ทราบหรือว่าเธอทำอะไรบางอย่างกับชุด
ตอนลองชุดประลองท่านชายก็ลองเงิบๆ ไม่ปริปาก นั่นเพราะต่อให้เป็น
ผู้ปกครอง ก็ใช้ว่าจะต้องจดจำรายละเอียดแม้กระทั่งเรื่องอาภรณ์ที่มี
รายละเอียดขยับย่อยมากมาย

มะลิหอมพับชุดใส่กล่องสี่เหลี่ยมผืนผ้า แล้วใส่กุญแจล็อก ชุดนี้
สำคัญมาก มะลิหอมจะต้องไม่ยอมให้ชุดคลาดสายตากระทั่งมันอยู่บน
เรือนกายของท่านชายคาร์โลมัน หญิงสาวเดินทางไปยังปราสาทเวร์โตซา
ด้วยรถที่ท่านชายคาร์โลมันส่งมารับพร้อมกับบองครักษ์ของท่านชายเอง

หญิงสาวเดินทางไปยังปราสาทเวร์โตซา และผู้ที่รับหน้าที่มารับ
กล่องบรรจุชุดประลองก็คืออัสฟา ชายหนุ่มนำทางเธอไปยังห้องนอนของ
ท่านชายคาร์โลมัน แต่คราวนี้มะลิหอมถูกพาไปยังห้องแต่งตัวขนาดใหญ่
ซึ่งเป็นห้องที่เธอเข้ามาหลายครั้งเพื่อสำรวจและดูแลอาภรณ์ของท่านชาย
คาร์โลมัน

“สวัสดิ์ค่ะท่านชาย”

หญิงสาวย่อตัวลงทำความเคารพชายหนุ่ม ถึงเธอจะเกรงกลัวเขา
แต่ก็ยังมีความห่วงใยให้กับชายหนุ่มในฐานะที่เขาเป็นผู้ปกครองประเทศ
ซัคคาเวีย หากว่าท่านชายคาร์โลมันได้รับบาดเจ็บสาหัส หากว่าเกิดความ
ผิดพลาดในสนามประลอง

มีเรื่องมากมายให้มะลิหอมต้องคิด และประชาชนที่รู้เรื่องการประลองก็คงกระวนกระวายใจ ภายในสนามประลองอนุญาตให้บุรุษเท่านั้นที่สามารถเข้าไปร่วมรับชมได้ บรรดาชนชั้นปกครองและชนชั้นผู้พิทักษ์ รวมถึงชนชั้นบริหารจะได้รับอนุญาตให้นั่งอยู่ที่เก้าอี้ด้านในสนามประลอง

แต่ถ้าเป็นประชาชน พวกเขาได้รับอนุญาตให้รอฟังการประกาศอยู่นอกสนามประลองเท่านั้น มะลิหอมข่มตาหลับแทบไม่ลง หญิงสาวต้องลุกขึ้นมาสวดมนต์เพื่อขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เธอนับถือช่วยคุ้มครองท่านชายคาร์โลมัน

“อืม”

ท่านชายคาร์โลมันเดินเข้ามาในห้องแต่งตัว มะลิหอมเดินเข้าไปหาชายหนุ่ม รู้หน้าที่แล้วว่าเธอต้องช่วยเขาปลดปล่อยคลุม

“ขออนุญาตค่ะท่านชาย”

หญิงสาวต้องกล่าวกับชายหนุ่มตามมารยาทก่อนแต่จะต้องตัวเขา เธอก้มหน้าก้มตาทำหน้าที่ของเธอ ช่วยสวมอาภรณ์ให้กับท่านชายคาร์โลมันอย่างละเอียดถี่ถ้วน มะลิหอมใส่ใจกับรายละเอียดของอาภรณ์ทุกชิ้น จนกระทั่งเธอสวมอาภรณ์ชิ้นสุดท้ายเข้ากับเรือนกายของชายหนุ่ม

ท่านชายคาร์โลมันมีรูปร่างที่สง่างาม ชุดประลองยิ่งทำให้ท่านชายโดดเด่นและน่าเกรงขาม ใบหน้าเรียบเฉยของเขาบ่งบอกว่าชายหนุ่มไม่ได้ยึดระกับการประลองในวันนี้สักเท่าไร หรือไม่ท่านชายอาจไม่สนใจเลยว่าผลการประลองจะเป็นอย่างไร

ท่านชายคงมั่นใจในฝีมือของตัวเอง แต่คนที่ไม่มั่นใจกลับเป็นคนอื่น เช่นมะลิหอมที่ต้องสวดมนต์อ้อนวอนสิ่งศักดิ์สิทธิ์จนขอบตาเกือบดำคล้ำ หญิงสาวก้าวถอยไปด้านหลังสองก้าวเมื่อทำหน้าที่ของเธอเสร็จเรียบร้อย ก่อนจะย่อตัวลงทำความเคารพชายหนุ่ม

“เรียบร้อยค่ะท่านชาย”

ท่านชายคาร์โลมันวางมือลงบนแผ่นอก ใบหน้าของเขาเรียบเฉย

แม้กระทั่งประกายในดวงตาก็ยังนิ่งสนิท มะลิหอมประสานมือไว้ด้านหน้า
อาการนิ่งเงียบไม่ออกคำสั่งให้เธอออกไปจากห้องทำให้หญิงสาวนี้กสงสัย
เธอทำอะไรผิดพลาดลงไปหรือเปล่า

“จัสมิน”

“คะท่านชาย”

มะลิหอมแงะหน้าขึ้นช้าๆ ท่านชายคาร์โลมันอาจไม่พอใจ หากเรียก
ชื่อเธอแล้วหญิงสาวยังยืนก้มหน้า แล้วเธอก็พบว่าชายหนุ่มจับตริ่งดวงตา
มาที่เธออยู่ก่อนแล้ว

“ฉันพบความผิดปกติบางอย่างของชุดตั้งแต่เมื่อวาน”

“ดิฉันทำอะไรผิดพลาดหรือคะ”

“แบบชุดประลองไม่เคยมีการซ่อมชุดเพราะไว้ข้างใน”

มะลิหอมเกือบทรุดฮวบลงบนพื้น แต่เพราะเธอยังสามารถควบคุม
สติได้ หญิงสาวจึงยังประคองตัวให้ยืนนิ่ง แต่ปกปิดอาการตกตะลึงด้วยความ
ตกใจไว้ไม่มิด

“ท่านชายคะ ดิฉันไม่ได้มีเจตนาร้าย แค่หวังให้มีความปลอดภัย
มากขึ้น แม้จะช่วยไม่ได้มากนัก แต่ก็อาจเป็นเกราะกำบังได้อีกหนึ่งชั้น
เท่านั้นค่ะ”

“ฉันไม่ได้ตำหนิเธอ ถึงเธอจะทำโดยพลการ แต่ไม่ใช่เรื่องที่เหมาะสม
ต้องลงทัณฑ์ ถ้าหากชุดนี้ใช้ได้ผลดีจริง ฉันจะให้แก้ไขรายละเอียดเพิ่มเติม
ลงในการตัดเย็บชุดประลอง ออกไปได้แล้ว”

“คะท่านชาย”

มะลิหอมย่อตัวลงทำความเคารพ แล้วก็เดินแซมซ้อยออกไปจากห้อง
หญิงสาวหายใจโล่งขึ้น ท่านชายคาร์โลมันใส่ใจกับรายละเอียดทุกอย่างที่
เกี่ยวข้องกับเขาสินะ

โบลิวิคมี้อัน เขาแอบซ่อนความจริงอันร้ายกาจเอาไว้ และการ

ต้องเผชิญหน้ากับท่านชายคาร์โลมันก็ทำให้เขากดดัน โบโลวิดอาบดาบของเขาด้วยยาพิษซึ่งได้รับจากฝ่ายต่อต้าน เขาไม่รู้ว่ามันเป็นยาพิษชนิดไหน แต่ขึ้นชื่อว่ายาพิษ มันย่อมมีไว้เพื่อทำร้ายท่านชายคาร์โลมัน

โบโลวิดถูกพาตัวไปเผชิญหน้ากับท่านชายคาร์โลมันในลานประลอง ถ้าหากเขาใช้ดาบอาบยาพิษทำร้ายท่านชายคาร์โลมันไม่สำเร็จ นั่นก็หมายถึง โบโลวิดต้องใช้ชีวิตของตัวเองเข้าแลก ไม่ว่าจะอย่างไรโบโลวิดก็มีทางรอดน้อยมาก

หากเขาต้องตายจริง การพาท่านชายคาร์โลมันไปด้วยกันอาจเป็นหนทางการแก้แค้นเพื่อสนองตอบต่อความไร้หัวใจของท่านชายคาร์โลมัน โบโลวิดก็ชำนาญในการหาผลประโยชน์เข้าตัวก็จริง แต่เขาไม่เคยคิดคดทรยศต่อท่านชายคาร์โลมัน

ความผิดของเขาไม่ได้รับการให้อภัย เป็นเรื่องที่โบโลวิดรู้สึกกว่าตัวเองไม่ได้รับความยุติธรรม โบโลวิดเดินไปหยุดยืนตรงหน้าท่านชายคาร์โลมัน เขาสั่งให้ตัวเองเงยหน้าขึ้นเพื่อสบตากับอีกฝ่าย แต่ดวงตาทรงอำนาจของท่านชายคาร์โลมันทำให้สติของโบโลวิดแทบกระเจิง

โบโลวิดไม่ใช่คนกล้าหาญอยู่แล้ว เขาเป็นคนใจเสาะ อวดเบ่งอ้างอำนาจก็เพราะมีลูกน้องคอยหนุนหลังคุ้มครอง และโบโลวิดก็รู้ว่าเขามีฝีมือเทียบท่านชายคาร์โลมันไม่ได้เลย ท่านชายคาร์โลมันเคยเป็นนักรบเคียงบ่าเคียงไหล่กับพันธมิตรซึ่งกลายเป็นชนชั้นผู้พิทักษ์ในปัจจุบัน

ท่านชายคาร์โลมันมีความเชี่ยวชาญด้านการต่อสู้ ไม่ใช่แค่รอกอยอาตัยองครักษ์ โบโลวิดยกมือขึ้นเช็ดเหงื่อ หนทางเดียวที่โบโลวิดจะเอาชนะท่านชายคาร์โลมันได้ก็จะต้องอาศัยดาบอาบยาพิษในมือเขา โบโลวิดก็มิรีระหวั่นให้กับท่านชายคาร์โลมัน ถือเป็นการแสดงความเคารพต่อกันเป็นครั้งสุดท้าย

“ท่านชาย”

“เป็นอย่างไรบ้างโบโลวิด”

“ในคุกคงไม่อาจเรียกว่าเป็นสถานที่สุขสบาย”

“หากเทียบสัดส่วนคนที่อยู่ในคุกกับคนที่อยู่นอกคุก คนที่อยู่ข้างนอกมีจำนวนมากกว่าอย่างเทียบไม่ได้ เพราะฉะนั้นคุกไม่ใช่สถานที่ซึ่งใครจะเดินเข้าไปก็ได้”

โบโลวิกยิ้มปากสั่น เป็นรอยยิ้มที่เหยียดหยันตัวเอง เขาสัมผัสได้ถึงอันตรายที่คุกรุ่นอยู่รอบตัว โบโลวิกไม่อยากจะยอมรับว่าเขาเป็นคนรันทาที่เอง เขาถึงเลือกที่จะเหมินเฉยต่อการเจาะจงมองไปยังความผิดของตัวเอง

“ถ้าหากท่านชายใจกว้าง...”

“หยุดเถอะโบโลวิก ไม่มีคำว่าใจกว้างสำหรับคนที่ทรยศต่อประเทศของตัวเองหรอก”

“ผมไม่ได้คิดทรยศ”

“แต่ชายข้อมูลของทางการให้กับฝ่ายต่อต้าน?”

“ผมยอมรับ ผมโง่ แต่ข้อมูลแค่นั้นมันจะทำอะไรพวกเราได้”

“นั่นคือวิธีการคิดอย่างคนเห็นแก่ตัว ซึ่งเราจะไม่เสียเวลาอธิบายในเรื่องนี้ จิตสำนึกเป็นเรื่องที่ต้องเกิดขึ้นเอง สอนกันไม่ได้”

“ไม่มีวิธีอื่นแล้วสินะ”

ท่านชายคาร์โลมันดิงดาบออกจากฝัก ฝักดาบนั้นถูกส่งให้กับฟาติน ในขณะที่โบโลวิกถอดฝักดาบและส่งฝักดาบให้กับผู้คุมที่พาตัวเขาเข้ามา โบโลวิกมองตามฝักดาบของเขา ใช้ดวงตาจับจ้องอยู่ครู่ใหญ่ และอาการนั้นของโบโลวิกก็ทำให้คนที่จับจ้องอยู่แล้วนึกสงสัย

แรมซีรี่ ดไวต์เซอร์เนส ที่นั่งอยู่บนเก้าอี้พิเศษตามฐานะของเขา พยักหน้าเรียกอัสป้าเข้าไปหา และกระซิบบอกบางอย่างกับอัสป้า แรมซีรี่มีความสงสัยในฝักดาบของโบโลวิก และมันจะต้องถูกตรวจสอบ อัสป้าตอบรับคำสั่งของแรมซีรี่ แล้วพาตัวเองลงไปยืนรอผู้คุมของโบโลวิก

ภายในสนามประลอง การต่อสู้ระหว่างท่านชายคาร์โลมันกับโบโลวิกเริ่มต้นขึ้น อัสป้ารับเอาฝักดาบของโบโลวิกจากผู้คุมมา เขาจะต้องตรวจสอบ

มันอย่างแรงด่วน และองค์กรกะหนูมก็ถือฝักดาบนั้นหลบหายออกไป

“ท่านชาย ผมไม่ได้ต้องการแบบนี้เลย!”

โบลิวิคเอาแต่ถอยหนี เขาไม่ได้ฝักการต่อสู้ ไม่เชี่ยวชาญ แต่มีความถนัดในการอวดเบ่งวางอำนาจ ท่านชายคาร์โลมันไม่เสียเวลาเกินจำเป็น ร่างสูงแกร่งรุกประชิดเข้าไปหาโบลิวิค ดาบในมือท่านชายถูกฟาดลงไปหาโบลิวิค โบลิวิคล้มลุกคลุกกลาน เขาหลบหนี

ร่างกายของโบลิวิคสัมผัสกับคมดาบของท่านชายคาร์โลมันหลายครั้ง โบลิวิคเป็นคนใจเสาะอยู่แล้ว บาดแผลเล็กน้อยก็เพียงพอแล้วที่จะทำให้เขาตื่นกลัวยิ่งขึ้น แต่ท่านชายคาร์โลมันเสียสมาธิเล็กน้อยเพราะเสียงตะโกนจากอัศวินที่สั่งให้คนเข้าไปรวบตัวโบลิวิค

“ดาบนั้นมียาพิษ!”

โบลิวิคนั่งอยู่บนพื้น ท่านชายคาร์โลมันยืนอยู่ตรงหน้าเขา โบลิวิคใช้จิ้งหะนั้นกดปลายดาบลงไปบนแผ่นท้องของท่านชายคาร์โลมัน คมดาบเจาะทะลุเสื้อชั้นนอกเข้าไป ท่านชายคาร์โลมันตัวตวัดดาบคมปลาบเชือดเข้ากับลำคอของโบลิวิค

เพื่อไม่ให้เขาต้องทรมาณ ท่านชายเลือกเชือดในจุดที่ทำให้โบลิวิคสิ้นใจเร็วที่สุด เขาทิ้งร่างที่กำลังจะไร้วิญญาณลงบนพื้น ร่างนั้นดินพราดจมกองเลือดอย่างน่าเวทนา ดาบร่วงจากมือของโบลิวิค ขณะที่อัศวินกับฟาตินเข้าถึงตัวท่านชายคาร์โลมัน

ท่านชายยกมือขึ้นเป็นเชิงห้าม ดาบนั้นไม่สามารถแทงทะลุเข้าไปสัมผัสกับผิวหนังของเขาได้ เพราะมีเสื้อเกราะชั้นที่มลึท่อมทำมันขึ้นมาป้องกันเอาไว้ ท่านชายส่งดาบให้กับฟาติน และอัศวินก็ถูกเขาลงเพื่อกล่าวคำขอโทษ

“ขอภัยครับท่านชาย”

อัศวินต้องเข้ารวบตัวโบลิวิคในทันที ทำให้เขาพลาดพลั้งไม่คิดให้ถี่ถ้วน การกระทำของเขาทำให้ท่านชายคาร์โลมันเสียสมาธิ

“ไม่เป็นไรอัสนา นายแค่ทำตามหน้าที่ ซึ่งถูกต้องแล้ว ลูกขึ้นเถอะ”

อัสนาลุกขึ้นตามคำสั่งของท่านชายคาร์โลมัน ไม่เซ่ซีที่เรียกร้องให้ลงโทษ เพราะทราบนิสัยของเจ้านายหนุ่มดีว่า ถ้าหากท่านชายคาร์โลมันต้องการเอาผิด ไม่ต้องร้องขอ แต่ท่านชายจะมอบให้เอง

“ไอ้เวรนั้นเล่นไม่เซ่อ”

เซอร์กีสคำรามออกมา แต่เพราะมันตายไปแล้วทำให้เขาไม่กระโดดลงไปร่วมวงจัดการโบลิวิค เซอร์กีส แรมซีย์ และจีซัส ต้องควบคุมตัวเองไม่ให้พรวดพราดลงไปหาท่านชายคาร์โลมัน แต่ต้องออกจากที่นั่นอย่างองอาจ ไม่ให้เกิดความผิดปกตจนคนอื่นจับสังเกตได้

เสียงตะโกนของอัสนาเมื่อสักครู่ ถ้าหากไม่ใช่คนที่อยู่ในบริเวณใกล้เคียง ก็จะไม่มีใครได้ยินหรือผิดสังเกต เพราะที่นั่นสำหรับผู้ชมคนอื่นในชนชั้นผู้พิทักษ์และชนชั้นบริหารนั้นอยู่ไกลออกไป และมีกระจกกันอีกหนึ่งชั้นเพื่อป้องกันไม่ให้มีคนแอบแทรกตัวเข้ามา แล้วสร้างความเสียหายด้วยวิธีการสกปรก

“มันแทงถูกนายหรือเปล่า”

แรมซีย์ถามประโยคแรกเมื่อทั้งสามคนลงไปถึงบริเวณที่คาร์โลมันยืนอยู่ ท่านชายหนุ่มเกี้ยวพวักเข้ากับเสื้อที่เป็นรูพรุน ทำเอาใบหน้าของแรมซีย์ จีซัส และเซอร์กีสตึงเครียดขึ้นทันที

“ทะลุเสื้อ”

“ทะลุเสื้อ?”

“แต่บังเอิญฉันมีเสื้อวิเศษ จีซัส ทะลุแค่ชั้นนอก เข้าไม่ถึงเนื้อในไม่อย่างนั้นดาบอาญาพิษนั้นคงสร้างปัญหาให้กับฉันไม่น้อย”

ท่านชายคาร์โลมันปรายตามองโบลิวิคเหมือนอีกฝ่ายช่างไร้ค่า แต่โบลิวิคก็ไร้ค่าจริงนั่นแหละ ไม่มีศักดิ์ศรีกระทั่งวินาทีสุดท้ายก่อนสิ้นลม

“เสื้อวิเศษ ฉันเพิ่งรู้ว่านายมีอารมณ์ขัน”

จีซัสขำไม่ออก เพราะการที่เสื้อทะลุนั้นก็หมายถึงดาบเล่มนั้นสามารถ

สัมผัสกับเรือนกายของคาร์โลมันได้ เขาจับจ้องที่เรือนกายของท่านชาย แต่ก็ไม่พบว่ามีบาดแผลแต่อย่างใด

“สรุปเลือดทะลุแต่เนื้อไม่ทะลุ?”

“ตามนั้นจีซัส”

“ฉันซีเรียสนะเนี่ยท่านชาย”

“เอาน่าจีซัส ท่านชายปลอดภัยจากยาพิษก็ดีแล้ว”

เซอร์กีร์สวางมือลงบนบ่าของจีซัส ท่านชายคาร์โลมันหันใบหน้าไป ยังองค์กรฯคนสนิท ถึงเขาจะปลอดภัย แต่เรื่องนี้ปล่อยผ่านไปไม่ได้

“ตรวจสอบว่ายายาพิษนั้นมาจากไหน โบโลวิกได้มายังไง”

“ครับท่านชาย”

ฟาตินกับอัสฟารับคำสั่งจากเจ้านายหนุ่ม ส่วนแรมซีย์ จีซัส และ เซอร์กีร์ส เมื่อท่านชายคาร์โลมันปลอดภัย พวกเขาก็ไม่มีเรื่องอื่นให้ต้อง สนใจอีก ถึงจะขบขันเรื่องเสื้อวิเศษ แต่คำพูดของท่านชายคาร์โลมันใน บางครั้งมันก็ฟังเข้าใจยากอยู่แล้ว งั้นก็ช่างมันเถอะ!

“ในเมื่อนายยังไม่ตาย ฉันก็ขอตัวกลับก่อนก็แล้วกัน คลาริสสา รออยู่ที่ตำหนัก ด้วยความเป็นห่วงนาย คงเดินไปเดินมาจนพื้นตำหนัก แทบลึ้ก ฉันส่งสารหูกของจัสมินด้วย คลาริสสาคงพำปอนถึงความห่วงใยที่มี ต่อนายไม่หยุด”

“ถ้าหากท่านชายตายขึ้นมาพวกเราต้องเดือดร้อนแน่ ภาวะคงเพิ่มขึ้น จนหัวหมุน”

จีซัสกล่าวต่อขึ้นมา ถึงแรมซีย์จะพูดแบบนั้น แต่เชื่อเถอะว่าแรมซีย์ จะต้องเป็นคนที่เดือดร้อนที่สุดถ้าหากว่าเกิดอะไรขึ้นกับท่านชายคาร์โลมัน แรมซีย์สามารถตายแทนคาร์โลมันได้อย่างไม่ลังเล แต่หลังจากที่แรมซีย์ แต่งงานกับท่านหญิงครองขวัญ จีซัสก็ไม่แน่ใจไปกว่าแรมซีย์ต้องขออนุญาต ภรรยา ก่อนตายแทนพี่ชายของเธอหรือเปล่า

“ฉันต้องขอบใจนายสามคนหรือเปล่าที่มาเฝ้าดูรอฉันตาย”

ท่านชายคาร์โลมันถามกลับเสียงเรียบ เซอร์กีร์สหัวเราะ ถึงจะฟังดูโหดเหี้ยมไปสักหน่อย แต่มันคือการหยอกล้อกันระหว่างพวกเขา

“อย่าใส่ความกันแบบนี้สิท่านชาย การที่นายยังหายใจอยู่ย่อมเป็นเรื่องดี”

“ฉันเห็นด้วยกับแรมซีรี่นะ ถ้านายไม่อยู่สักคนคงวุ่นวายฉิบ ฉันเบื่อรบระมัด แต่ต้องรับมือกับฝ่ายต่อต้านก็เบื่อแทบจะอีก”

จีซัสบ่น เขาต้องการให้ซัคคาเวียเข้าสู่ความสงบอย่างแท้จริง ถึงตอนนี้จะสงบ แต่ก็ยังมีบางพื้นที่ซึ่งรอเวลาคุกุ่น

“เอาเป็นว่าฉันจะอยู่ต่อไปเพื่อควบคุมความประพฤติของนายทั้งสามคนก็แล้วกัน”

“เฮ้ ฉันเป็นคนดีนะ”

“ฉันคงต้องถามแคททีรินาแล้วละจีซัส ว่านายประพฤติตัวดีจริงหรือเปล่า”

“ไม่ต้องเอาชื่อแคทมาชู้หรอก่น่า แค้ไต่ยีนก็กลัวหวาดแล้วเนี่ย”

จีซัสกล่าวเล่น ทำตัวเป็นคนเกรงกลัวภรรยา แคททีรินาผู้อ่อนหวานนะเธอจะกล้าฟ้องพี่ชายเรื่องเขา ถึงคาร์โลมันเอ่ยปากถาม เธอก็ต้องยิ้มหวานแล้วตอบด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลถึงความดีงามของเขา

“นายสามคนเตรียมตัวกลับเมืองของตัวเองได้แล้ว มันจบเรื่องแล้ว”

“ครับท่านชาย”

ทั้งสามหนุ่มรับคำบัญชาจากท่านชายคาร์โลมัน แรมซีรี่ จีซัส และ เซอร์กีร์ส ยังอยู่ที่นั่นเพื่อส่งท่านชายคาร์โลมันกลับออกไปจากสนามประลอง ท่านชายหมุนตัวเดินนำฟาตินกับอัศวออกไปจากสนามเพื่อเดินทางกลับไปยังปราสาทเวอร์ดซา

ชัยชนะของท่านชายคาร์โลมันต่อโบลิวิคถูกประกาศออกไปให้ประชาชนรับทราบ เป็นการต่อสู้ที่ใช้เวลาเพียงแค่วันที่เท่านั้น แต่เป็นลึบห้านาทีซึ่งประเทศซัคคาเวียสามารถสูญเสียบุคคลสำคัญไปพร้อมกับ

คนไร้ความสำคัญได้เลยถ้าหากไม่มีเสื้อของมะลิหอมป้องกันเขาเอาไว้

